

מזג אויר סגרירי וסוער במיוחד מקדם את פני ט"ו בשבט השנה. השקדיות מנצות ועדיין אינן פורחות במלוא תפארתן ההדורה ורק רקפות ראשונות כבר זקפו ראש. אך הכרמל ירוק ורענן כיאה להר הירוק תמיד.

חורף לא שקט עובר עלינו בקהילת ניר עציון. רוחות מנשבות בחצרנו ומערערות את אשר הורגלנו לו. יש הרואים בהן רוחות שינוי והתחדשות לקראת צמיחה והתפתחות. יש החוששים מפניהן ומפני הטלטלות ואולי גם ההרס שהן עלולות להביא עמן. האם נצליח למצוא דרך שתפס את דעתם של אלה ושל אלה? האם נוכל למצוא איזון בין החדש לבין הישן?

האדם הראשון קיבל גן עדן מן המוכן והצטווה "לעבדה ולשמרה". לעבוד את האדמה - לעבד אותה: לחרוש, לזרוע, לשתול ולנטוע נטיעות חדשות.

מצד שני עמד הציווי גם על הצורך לשמר את הקיים ולא לפגוע בו. כדברי מדרש קהלת: "בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את האדם הראשון, נטלו והחזירו על כל אילני גן עדן ואמר לו: ראה מעשיי כמה נאים ומשובחים המה! וכל מה שבראתי בשבילך בראתי. תן דעתך שלא תקלקל ולא תחריב את עולמי, שאם קלקלת, אין מי שיתקן אחריך".

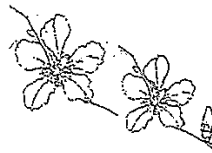
לאחר השריפות בכרמל התמלא ההר בצמחים חדשים ובשפע פריחה שנהנתה מאור שמש שהוסתר קודם לכן ע"י עצי החורש. אך אי אפשר שלא להתפעל מהתחדשות העצים, שנראה היה שנשרפו כליל, אך הצמיחו מאותו שורש עצמו חוטרם וחיים חדשים.

בטבע חיים החדש והישן ביחד בהרמוניה מופלאה. חשוב שנדע גם אנו לשמור בתוכנו על רוח טובה, רוח חברית שתאפשר לנו לקיים חיים משותפים ופוריים גם בעתיד.

בחדש שעבר הלך לעולמו בשיבה טובה אברהם שוורץ, בעלה של חברתנו שרה קולמן - שוורץ. אברהם ושרה נישאו לפני כ-23 שנים ולשניהם היו אלה נישואיהם השניים. לכל אחד מהם היו ילדים בוגרים ונכדים משלו, אך הם התייחסו לצאצאי בן/בת הזוג כמו היו שלהם. אברהם ושרה, ממש כמו אברהם אבינו ושרה אימנו, חיו ביחד כזוג יונים ומעולם לא נפרדו. אברהם הצטרף לרעייתו ועבד לצידה במפעל הארוחות, מדי קיץ נסעו יחדיו להונגריה וביחד הלכו לפעילויות המשק ולמועדון הווייטק. אברהם היה אדם חייכני, חביב ומסביר פנים והשתלב היטב בניר עציון. יהי זכרו ברוך.

נירה ופסי

מערכת "בניר"

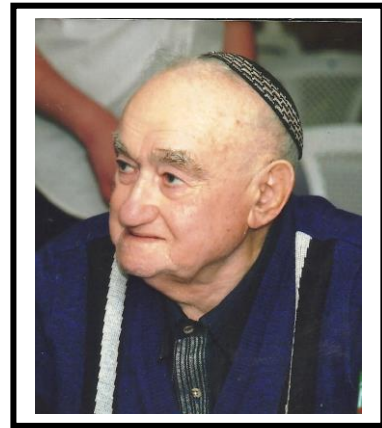

אברהם (ארמין) שוורץ ז"ל

נפטר

ו' בטבת תשע"ו

17.12.2015

הספד - הרב רונן

(עש"ק ויגש תשע"ו)

זה קרוב ל-24 שנים אברהם היה חלק מהנוף האנושי של ניר עציון. הוא הגיע אלינו לאחר מסכת חיים ארוכה ולא קלה. אברהם נולד בטרנסילבניה לפני קרוב ל-90 שנה, הוא גדל בילדות רגילה בית דתי, אך בגיל 17 נקטע מסלול חייו ביד אכזרית, כאשר באמצע מלחמת העולם השנייה הוא נלקח על ידי הנאצים לאושוויץ. בהיותו צעיר בריא וחסון הוא נשלח משם למחנה עבודה סמוך לקרקוב שבפולין, בו עבד עד תום המלחמה.

עם תום המלחמה חזר אברהם לעירו, שירת שירות צבאי בצבא רומניה וב-1951 עלה לישראל. בהגיעו לארץ התגייס שוב, ועשה שוב שירות צבאי מלא, הפעם בחיל התותחנים של צה"ל. אחרי נישואיו עבר להתגורר בטירת הכרמל, ובמשך כ-40 שנה עבד בדואר, והיה מנהל מחלקה של מיון הדואר בסניף המרכזי בחיפה.

מספר שנים לאחר מות אשתו, התחתן אברהם בשנית עם חברתנו שרה קולמן, ועבר להתגורר בניר עציון. הזוגיות של אברהם ושרה הייתה נפלאה ומעוררת השראה. בניגוד לאברהם אבינו ושרה אמנו שהכירו מגיל ילדות, אברהם ושרה שלנו הכירו בגיל מבוגר, אך למרות זאת הם יצרו קשר מצוין וחיו יחד מתוך אהבה ומתוך מסירות זה לזה. אי אפשר שלא להתפעל מהדרך בה שרה חברתנו ליוותה את אברהם לכל אורך שנות זקנתו, ובמיוחד בתמיכה שהעניקה לו בתקופה האחרונה.

אברהם השתלב יפה במשק שלנו. הוא עבד במפעל המזון של ניר עציון, ובלט כמי שעובד בחריצות, בנאמנות ובמסירות.

אברהם היה איש תורה ועבודה בכל ישותו. העבודה הייתה בעיניו לא רק צורך קיומי אלא גם ערך חשוב. העיקרון שאדם צריך להתפרנס מיגיע כפיו היה נר לרגליו, והוא הדגיש זאת בחינוך שנתן לילדיו. אברהם הזדהה מאוד עם הפסוק בתהילים: "יגיע כפיו כי תאכל אשריו וטוב לך".

לא פחות מכך הייתה חשובה לאברהם גם התורה. אברהם הקפיד להשתתף בתפילות בבית הכנסת, ובמשך שני עשורים השתתף באופן קבוע בשיעורי הגמרא ובשיעורי התורה בשבת. בשנה האחרונה הידרדרה בריאותו, והוא סבל מחולשה גדולה ומקושי בתנועה, אך למרות זאת עשה כל מאמץ כדי להגיע באופן יום-יומי לתפילות מנחה וערבית.

אנו מלווים אותך, אברהם למנוחות בערב שבת קודש פרשת "ויגש", בה אנו קוראים על יוסף הצדיק. יוסף הצדיק נקרא כן משום שהצליח להחזיק מעמד בניסיונות הקשים של נפתולי חייו וגלגוליהם. גם כשהיה בבור העמוק של בית האסורים המשיך יוסף לשמור על זהותו, ועל יראת אלוקים שבלבו. על הפסוק: "וירא אדוניו כי ה' אתו", אומרים חכמים: "שהיה שם שמים שגור בפיו". בעמדו לפני פרעה הכריז יוסף על עצמו: "את האלוקים אני ירא".

גם אברהם שלנו הצטיין באמונה גדולה וחזקה בבורא עולם, אמונה שהלכה אתו בכל שנות חייו. במלחמת העולם השנייה הגיע אף הוא לבור הנורא של בית האסורים הנאצי, וכשיצא ממנו נותר עוד כ-6 שנים ברומניה, שהתרוקנה מחצרות החסידים ומיתר היהודים אשר נלקחו ביד זדונית להריגה. למרות כל התלאות והניסיונות אברהם נותר יהודי מאמין המקפיד בשמירת מצוות, מעניק חינוך דתי לילדיו ודבק בתורה ובמסורת אבות.

הפסוק בקהלת אומר: "טוב שם משמן טוב, ויום המוות מיום היוולדו". חז"ל אומרים לנו על כך: טוב יום מיתתו של אדם, מיום שנולד בו, למה? ביום שנולד בו אין אדם יודע אם מעשיו יפים אם לאו, אבל כשהוא מת הוא מודיע מעשיו לבריות. אמר ר' לוי למה הדבר דומה לשתי ספינות שהיו בים מלאות סחורה, אחת באה ואחת הולכת, אחת שהיתה באה היו מקלסין אותה, עמדו להם תמיהים, אמרו למה אתם מקלסים לזו, ואין אתם מקלסים לזו, אמרו להם לזו שבאתה אנו מקלסין, כי אנו יודעים שהלכה בשלום ובאה בשלום, אבל זו אין אנו יודעים מה היא עתידה לעשות, כך כשאדם נולד, אין בני אדם מכירין מעשיו, כשנפטר מן העולם הן יודעים מה היו מעשיו, הוי ויום המות מיום הולדו". (תנחומא (בוכר) ויקהל א).

יושרה והגינות היו נר לרגליו. ינק מהסבא והסבתא ערכים.

משנה מסכת אבות פרק ב: אמר להם צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם רבי אליעזר אומר עין טובה רבי יהושע אומר חבר טוב רבי יוסי אומר שכן טוב רבי שמעון אומר הרואה את הנולד רבי אלעזר אומר לב טוב.

אברהם היה צנוע בהליכותיו וישר דרך, שחי בפשטות, ומתרחק מכל מיני מותרות ותענוגות. עליו ניתן לקרוא את דברי משורר תהילים: "יודע ה' דרך תמימים", "הולך תמים ופועל צדק".

ישלם ה' שכרו על כל מעשיו הטובים ותנצב"ה.

לשרה קולמן שוורץ
ולכל המשפחה
אתכם באבלכם הכבד על יקירכם
אברהם שוורץ ז"ל
מן השמיים תנוחמו!

דברים שנאמרו באזכרה הכללית לחברי במשק תשרי תשע"ו

יוסי עדן

בכל שנה אנו מתכנסים כאן חברי קהילת ניר עציון, קרובי משפחה ומוקירי זכרם של כל אלו הטמונים כאן. כאן בין רגבי אדמה אהובה זו נטמנו חברינו, בנינו וקרובינו ובהם גם הוריי ז"ל.

הימים, ימי בין כסה לעשור, תקופה של חשבון נפש במעגלי החיים השונים של האדם, האישי, המשפחתי, הקהילתי והלאומי.

מחורתיים בשיאו של יום הכיפורים נתכנס לתפילת מנחה ונקרא את אחד מהסיפורים המרגשים והמטלטלים בתנ"ך. ספר יונה. הנביא יונה נשלח על ידי הקב"ה לנינוה לשליחות הצלה של אומה זרה שלה חשבון היסטורי ארוך ומתמשך בחיי העם היהודי. מערכת היחסים בין יונה לקב"ה לאורך כל הספר מורכבת ומעלה בפני הקורא בעיון שאלות ותהיות.

בין הקב"ה ליונה נתגלע עימות רעיוני בכל הנוגע לתפיסת מהותה של התשובה. יונה מתקשה להשלים עם כך שלחטא ולתשובה ממנו משקל זהה. הצדק על פי תפיסתו של יונה הוא מוחלט ועל כן לא יצאו החוטאים במזיד בלא עונש. שכן מהו משקלה הערכי של דרך חיים המושתתת על חטא אם יש בכוחה של תשובה לכפר עליו. כנביא וכאיש ציבור, אני מעריך, שהעסיקה אותו גם השאלה מהי ההשפעה הציבורית שיש לרעיון זה על המבנה החברתי ועל הסדר הטוב.

ואכן כאשר יונה נוכח לדעת שתשובתם של אנשי נינוה עלתה יפה ועונשם לא יבוא עליהם, חמתו בוערת בו בין אם שנתפס כנביא שמילתו אינה מילה ובין אם שהדבר מנוגד לתפיסת הצדק שלו.

ייסורי נפש אלו הביאו את יונה לקוץ בחייו ולבקש למות. הקב"ה מוכיח אותו בדרכו הייחודית והחינוכית ומעמיד אותו על טעותו הבסיסית. לתשובת האדם ערך בעל משמעות אדירה ומרחיקת לכת בעיני הבורא.

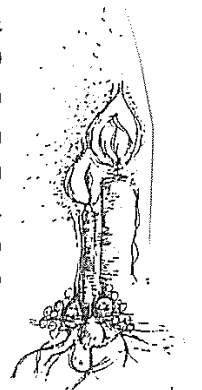
אין ספק שיונה תפקיד חשוב בהצלתם של אנשי נינוה וחזרתם תשובתם לדרך הישר. אולם, יש והגיבורים המרכזיים בספר, הם אלו המוקדשים להם מספר פסוקים מועט, הלא אלו אנשי נינוה עצמם ומלכם. כפי שניתן לראות במסופר:

וַיֹּאמְרוּ אֲנֹשֵׁי נִינּוּה, בָּאֱלֹהִים; וַיִּקְרְאוּ-צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים, מִגְדֹּלָם וְעַד-קִטְנֹם וַיִּזְעוּ הַדָּבָר, אֶל-מֶלֶךְ נִינּוּה, וַיִּקְרָא מִכְסָּאוֹ, וַיַּעֲבֵר אֶדְרֵתוֹ מֵעָלָיו; וַיִּכַּס שָׁק, וַיָּשֶׁב עַל-הָאֶפֶס. ז וַיִּזְעַק, וַיֹּאמֶר בְּנִינּוּה, מִטֶּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדָלָיו, לֵאמֹר: הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר וְהָצֹאן, אֵל-יִטְעָמוּ מְאוּמָה--אֶל-יָרְעוּ, וּמִים אֶל-יִשְׁתּוּ ח וַיִּתְּפֹסוּ שָׂקִים, הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה, וַיִּקְרְאוּ אֶל-אֱלֹהִים, בְּחִזָּקָה; וַיֵּשְׁבוּ, אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה, וּמִן-הַחֲמָס, אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם.

עיון בפסוקים מראה כי התשובה הרעיונית והמעשית של המנהיג החלה בהמשך להכרה בתהליך האמונה של הציבור, אשר סחף את ההנהגה לחשבון נפש ולמעשה. אנשי נינוה בשמעם את נבואתו של יונה היו הראשונים לעשות מעשה, להבין את חטאם, להביע חרטה על מעשיהם ולנקוט מנהגי אבילות אשר שימשו למלכם השראה לפעול.

נראה שיש בדברים אלו להראות דוגמא לתפקיד שנושאת הקהילה ופרטיה בתהליכים חברתיים וניתן ללמוד מכך שיעור חשוב על האחריות שיש לקהילה על התנהלותה החברתית והבין אישית. לא רק מנהיגים משמשים השראה לקהילה אלא גם הציבור בהתנהלותו יכול לסייע בהתווית הדרך למנהיג.

ניר עציון מציין בשנה זו 65 שנים להיווסדו, מיוחד הוא ניר עציון בכך שהוקם על ידי קבוצות שונות ומגוונות ורבים שונים של עשייה. כל רובד תרם את תרומתו הייחודית

לבניינו של המשק ולביסוסו. אם בידע מקצועי ואם בתרומה לקהילה. ניר עציון ידע תקופות קשות ותקופות טובות יותר. כמו לכל יישוב ישנן נקודות חוזק ונקודות חולשה אך בהסתכלות כללית ורחבה ומתוך גישה של הכרת הטוב ניתן להצביע, לטעמי, על נקודות זכות וחוזק רבות.

חברים רבים שמסכת חייהם שלובה בזו של ניר עציון טמונים כאן בחלקה זו בין שדות ומטעים ולהם חלק נכבד ביסודו ושגשוגו של המשק ועל כן ראויים הם להערכה.

יש ביניהם ניצולי שואה ששרדו את הנורא מכל, עלו לארץ כאודים מוצלים מאש, נלחמו על יישוב הארץ בהקמת כפר עציון ובהגנתו. ראו בחורבנו ומצאו שוב כוחות ללכת ולבנות התחלה חדשה.

כאשר אני מעלה בדמיוני את אשר עברו אנשים אלו אני מצליח להבין מאיין מצאו כוחות להתמודד ואלו עוצמות אנושיות היו באנשים פשוטים וגדולים אלו שחיו ועדיין חיים בינינו.

נזכיר ביום זה גם את חללינו שזכרם תמיד יהיו חלק מאתנו.

מעת לעת, כאשר אני מגיע לבית העלמין לאחד מימי הזיכרון המשפחתיים אני משוטט בינות למצבות מעיף מבט בשמות ומעלה בזיכרוני תמונות של אותם אלו שהכרתי בימי ילדותי ושאינם עמנו היום. והמחשבות מפליגות לאלבום ולפסקול ילדותי:

לבית הילדות, לשכנים, לריחות ולבישולים ולמשלוח המנות לא רק בפורים.

לגינות המטופחות לספסלים הצבועים ושמירת ניקיון הסביבה שלאחרונה די חסרים.

לקולות החזנים בימים הנוראים, כל נדרי ונתנה תוקף ותפילה לשלום המדינה.

ולקולם של החברים שהשכימו קום לעמל יומם במפעל ובבית הארחה.

לקולות אלו שעבדנו איתם בחופשות, ברפת, בכרם, בגדי"ש ובהעמסת עופות בלול.

וגם על אלו שהעמידו אותנו במקום בעת רוח שטות ותעלול.

לקולות הנזיפה על כך שרצנו בין הממטרות בדשא הגדול ביום חם ומהביל.

ולמראה הנזוף של חברינו שחינכו אותנו באמירת שלום ובוקר טוב להקביל.

לא לו שאת פניך בסבר פנים טובות בהנהלת חשבונות קיבלו.

ולחברים שבענפי השירות השונים עבדו ולכל בקשה נרתמו ונענו.

לתושבים ולהורי החברים שהיו אף הם חלק מנוף ילדותנו, כילדים תמימים ראינו בהם בעיקר אנשים.

ובכלל לכל אלו שזכינו להכיר ושלחם חלק בזיכרון שלנו כפרטים וכקהילה.

לא לו שאינם עמנו היום וכאן שוכבים במנוחות עולמים חלק משמעותי בעיצוב ילדותנו, למדנו מכם נאמנות למשק, מהי? תרבות דיבור, מהי? דרך לחלוק, מהי? דרך מעשית של תורה ועבודה, מהי? גמילות חסדים, מהי? ודאגה לאחר, מהי?

ברצוני להוקיר תודה לכל האנשים היקרים שהיו ויהיו חלק מניר עציון, להעלות את זכרם ואת מערכת הערכים העשירה שהנחילו לנו. ולקוות שבמעשינו ובדרכנו אנו מסבים לכם נחת.

ואסיים בתפילת רבי אלימלך מליז'נסק שאני מקווה שתשמש לנו מצפן מוסרי בתקופה כה חשובה בה אנו מצויים.

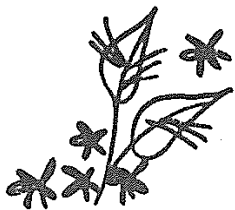
אדרבה, תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם.

ושנדבר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי לפניך.

ואל יעלה בלבנו שום שנאה מאחד על חברו חלילה.

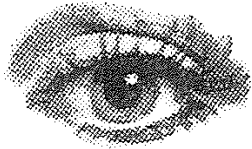
ותחזק אותנו באהבה אליך. כאשר גלוי וידוע מלפניך שיהיה הכל נחת רוח אליך.

אמן כן יהיה רצון.

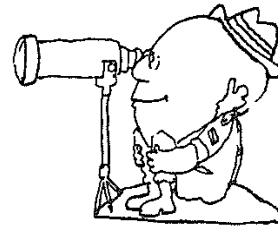
יהי זכרם של יקירינו ברוך. גמר חתימה טובה.

איך לרסן תשוקות?

הרב רונן לויביץ

כולנו מודעים לכך שאנחנו לא מושלמים, ואנו יודעים שעם כל הרצון הטוב, מן הסתם איננו מקיימים באופן שלם את כל התורה כולה. אולם אנחנו רוצים לחשוב שלפחות את עשרת הדיברות אנו מקיימים באופן מושלם בלי כחל ושרק, לא כמעט, לא על-יד ולא בערך. ואכן, קוראי מאמר זה יכולים מן הסתם לסמן V גדול על רוב המצוות שבעשרת הדיברות. הרי כולנו מאמינים בני מאמינים באל אחד, לא משתחווים לפסל ולא נושאים שם שמים לשווא, שומרים שבת ומשתדלים מאוד לכבד הורים. בוודאי אין לנו בעיה עם "לא תרצח/ לא תנאף/ לא תגנוב/ לא תענה ברעך עד שקר".

דווקא כשמגיעים לדיבר האחרון הביטחון שלנו עלול להתערער: "לא תחמוד". האומנם אין אנו חומדים דברים שאינם שייכים לנו? מצוות "לא תחמוד" מציבה אתגר לא פשוט, והיא גם מעוררת שאלה גדולה: כיצד אפשר לצוות את האדם על הרהורי ליבו? הרי האדם מסוגל לשלוט על מעשיו, אך כיצד ייתכן שיימנע את נטיית הלב הטבעית שלו? אנו יכולים לרסן את הרצון שלנו, אך האם אנו מסוגלים למנוע את הרצון להתעורר?

הדיבר הזה, האחרון בעשרת הדיברות, מציב בפני כולנו אתגר לא פשוט, והוא גם מעורר שאלה גדולה: כיצד אפשר לצוות את האדם על הרהורי ליבו? האדם מסוגל לשלוט על מעשיו, אך האם הוא יכול למנוע מתשוקת הלב להתעורר? אכן עזרא מאריך בפירושו לשכנע שאכן אנשים מסוגלים לשלוט גם על הרהורי לבם, והוא מסביר זאת באמצעות משל לאדם כפרי מפשוטי העם שלעולם לא יחמוד את בת מלך היפהפיה, כיוון שברור לו שכל קשר בינו ובינה איננו מציאותי. משום כך יחסו אל בת המלך הוא כמו היחס של כל אדם נורמטיבי אל אימו, ולדבריו: "אין אדם מתאוה לשכב עם אמו, אעפ"י שהיא יפה, כי הרגילותו מנעוריו לדעת שהיא אסורה לו". לדעת אבן עזרא מוטבעות, אפוא, בלב כל אדם תפיסות ברורות של גבולות, ותאוותיו של כל אדם פועלות בתוך המסגרת של תבניות המחשבה אליהן הורגל. לפיכך יכול כל אדם לחנך את תודעתו להתמקד במה שהוא יכול וצריך להשיג, ולהסיר מדעתו את מה שאינו יכול או רשאי להשיג.

כל אדם יודע בעומק ליבו מה נמצא בסקאלה של הדברים שהם עבורו ברי השגה ומה נמצא מעבר לסקאלה הזו. אדם מן השורה לא יתאוה לגור בארמון כשל אחד האוליגרכים, אך הוא עשוי לחמוד את ביתו של השכן. הוא לא יתן עיניו במכונית השרד של אילי הון, אך עשוי לחמוד את מכוניתו של החבר. אנחנו מפתחים הבנה אינטואיטיבית מהי שאיפה ראלית עבורנו, ומהי שאיפה אוטופית או הזויה בהתאם להתמקדות המחשבה שלנו. פיזיקאי דגול עשוי להתאוות לזכיה בפרס נובל, אך לא יחשוב לרגע על זכיה באוסקר, ומנגד, קולנוען מצליח ישאף לזכות באוסקר, אך לא יחמוד כלל את פרס נובל. אני, למשל, לא חומד את גביע האוסקר, לא את פרס נובל, ואפילו לא את פרס ישראל. כל אדם מרגיל את עצמו ומחנך את תודעתו להתמקד במה שרלבנטי עבורו. כך באיסור 'לא תחמוד' אנו מצווים לעצב את תודעתנו שמה שמעבר לגבולות המותר, הוא גם מעבר לגבולות האפשר, ולהטמיע תפיסה לפיה מה ששייך לאחר הנו מחוץ לתחום המחשבה, ולא רק מחוץ לתחום ההשגה, וכך לא נתאוה להם כלל.

ניתן להמחיש את היכולת שלנו להטמיע בתודעתנו גבולות בלתי עבירים באמצעות דוגמה פשוטה מהתנסות יום-יומית המוכרת לכולנו. אף אחד מאתנו לא נופל מהמיטה בלילה. אנחנו יכולים להתהפך ולהתגלגל מידי לילה שש-שבע שעות בשינה עמוקה על יצוענו מבלי שניפול ממנה אפילו פעם אחת. הא כיצד? כנראה, המוח שלנו קולט באופן מאוד עמוק את הגבולות, ואנו מטמיעים אותם באמצעות ההרגל היום-יומי.

באיסור 'לא תחמוד' מצווה אותנו התורה שנרגיל את עצמנו שהדברים שמעבר לגבולות המותר, הם מעבר לגבולות האפשר, כך שכל מה ששייך לאחר ייחשב עבורנו מחוץ לתחום המחשבה, ולא רק מחוץ לתחום ההשגה.

הוויי החיים שלנו כיום משתדל לעשות בדיוק את ההיפך. עולמנו טבוע בחותמה של חמדנות, לא של בני זוג חלילה, אלא של מוצרי צריכה מכל הסוגים. אם בעבר האדם הוגדר בתור "יצור חושב", הרי שכיום הוא הפך להיות בעיקר "יצור צורך". ב-30 השנים האחרונות הוכפלה אוכלוסיית העולם פי 2, אך הצריכה גדלה פי 8. היצרנים והמשווקים עושים מאמץ מתמיד להגביר עוד ועוד את הצריכה, ועולם הפרסום והשיווק מלבה את החמדה, ומשדל אנשים להשיג את מה שיש לאחרים. אנשים מתפתים לחמוד ולקנות את מה שהם כלל אינם צריכים, להחליף את מה שאין צורך להחליף, להגדיל, לשפץ ולהשתכלל עוד ועוד בבתים, מכוניות מוצרי חשמל ואלקטרוניקה וכל דבר שזז או נקנה בזז. אמצעי התקשורת מלבים אף הם את הצריכה כשהם מעצימים את הרצון להידמות לעשירים, מגבירים את התסכול של מי שאין להם, וגורמים להם לנסות להשיג את מה שמעבר להישג ידם.

הצריכה המוגברת גורמת לא אחת לשקיעה בחובות כספיים, למריבות משפחתיות ולשאר סכסוכים. בנוסף על כל אלה היא מביאה להגברת הייצור, ולהגדלת כמויות הפסולת, וכתוצאה מכך נוצרות שלל בעיות אקולוגיות שמאיימות על עולמנו. תופעה מודרנית זו לא פסחה כמובן גם על החברה השיתופית, ודומני שאיסור החמדה רלוונטי עבורנו יותר מאי פעם.

אכן יש משהו חיובי בחמדה. הרצון של האדם לעוד וליותר הוא דחף המניע את האדם ואת החברה להתקדם ולהתפתח ולא לשקוט על השמרים. הגמרא מספרת שכאשר חכמים הצליחו לבטל את היצר המיני, הם ראו שהעולם ייהרס מכך, משום שלא תהיה עוד פריה ורביה. בדומה לכך אין לבטל ולהשבית את היצר הצרכני, אבל חשוב מאוד לדעת לשלוט בו באופן תבוני. יש לאדם יכולת לערוך חשבון אמת: מה הוא באמת צריך, מה הוא באמת יכול וצריך להשיג, ומה הוא רוצה רק משום שיש לאחר, מה חשוב לו ועל מה עליו לוותר. חז"ל ביטאו זאת כדרכם באמירה קצרה וקולעת: "איזהו עשיר? השמח בחלקו" (אבות א, ד). את העצות של חז"ל אני ממליץ לצרוך באופן יום-יומי.

ורדים

סיפור על ציונות בלי מרכאות

לאה רוזנברג

ויהי בימי מלחמת העולם הראשונה בשנת תרע"ז (1917), 1847 שנים לחורבן יהודה וירושלים ויצא איש מהעיר משהד שבחבל חורסן בממלכת אירן, היא פרס. הוא ואשתו ושני ילדיו הרכים. ושם האיש איברהים - אברהם בן דוד למשפחת אנוסים שייחוסה, כך לחשו יודעי רזין מגיע עד לבצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, ללכת לפלשתינה היא א", הארץ אליה נכספו אבותיו מאז חבו חובת גלות.

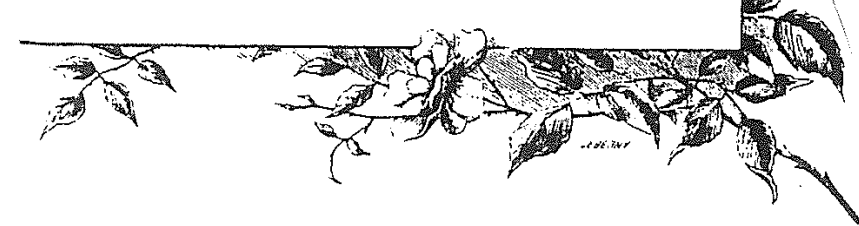
ותהום כל העיר עליו לאמור, כלום נטרפה דעתך להניח את האחוזה, הכפר, האריסים, הזהב והמשרתים ללכת לארץ גזירה, מלחמה ושממה. ארץ בה הקדחת והמלריה משמשים בה בערבוביה, והשוחד והבקשיש הם לחם חוקה, הארץ שאוכלת לתאבון את יושביה. משראו שדבריהם אינם עושים עליו רושם פנו אל זוגתו, מרת לאה בת יעקב. כלום לא די לך ששיכלת כמה מילדיך במגפת האבעבועות השחורות? האינך חסה על נפש ילדיך הרכים המורגלים בתפנוקים ובמעדנים שבוודאי לא יחזיקו מעמד בנפתולי הדרך? כיצד תסכיני לתלאות הדרך ולחיים הקשים בארץ מדבר ושממה? כיצד את נוטשת את בוסתני הפרי וערוגות הוורדים הרבים שגידלת וטיפחת? אך גם ממנה לא צמחה הישועה כי גם נפשה נכספה להגיע לחצרות בית ה' בארץ ישראל.

משראו שדברי הגיון לא מדברים אל ליבם החלו כולם בוכים. ויותר מכל בכו המשרתים הישמעאלים שידעו שלא יוכלו לעולם למצוא אדונים כמותם.

אברהם ולאה לא שמו את ליבם ללכת שבי אחר מוציאי דיבת הארץ, נחושים היו לקיים בגופם ממש "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך..."

הם יצאו לדרך כשהן מותירים אחריהם רכוש רב, אותו חילקו בין יהודי העיר משהד, גם המשרתים הישמעאלים לא קופחו. רק דבר אחד ביקשה לאה לקחת עמה זכר לחיי העבר, היא נטלה עמה ייחורי ורדים מגן הוורדים הענק שהיה באחוזתם. היא בחרה ורדים ממגוון צבעים וזנים עטפה אותם כמו שעוטפים אתרוג והניחה אותם בתיקה. היא התפללה שיחורי הוורדים יחזיקו מעמד בטלטלות הדרך ושהיא תזכה להצמיח אותם באדמת ירושלים. אל תדאגי לאה, שח לה אברהם, תוך חודשיים אנחנו בירושלים ובאביב אני מבטיח לך, יהיו שיחי ורדים ריחניים בחצר ביתנו.

הדרך הקצרה וההגיונית משהד שבצפון אירן לירושלים עוברת דרך מסופוטמיה היא עירק ודרך סוריה, אך באותם ימים השתוללה במקום מלחמת עולם. כלום נעלם הדבר מעיני אברהם, לאה וילדיהם דוד ורבקה קודם שיצאו משהד?

ש ב ט

אולי כאנוסים ניסו להסתיר את כוונתם להשתקע בירושלים וניסו להסוות את מסעם כמסע "זיירת" / עלייה לרגל למקומות הקדושים לאסלם? כך או כך הדרך, התארכה הרבה מאד מעבר למתוכנן. "ולא נחם אלוקים דרך ארץ ... כי קרוב הוא." הם נסעו בחמורים לדרום אירן ומשם הגיעו לכווית מכווית הם ניסו לעבור לסעודיה אך משהו שיבש את דרכם והם נאלצו לחזור על עקבותיהם לאירן. הפעם הם חצו את הגבול לאפגניסטן, ומאפגניסטן לפקיסטאן ומפקיסטאן הם עברו להודו. הם הגיעו ברכבת לעיר בומביי (מומביי) שם נולדה בתם שרה. הם עברו אין סוף תלאות בדרך ולא פעם כמעט קיפחו את חייהם, אך ה' אלוקי אברהם היה עימם וחילץ אותם מכל צרה וצוקה אליה נקלעו.

לבסוף הם הפליגו באניות במסע מפרך שנמשך חודשים דרך תעלת סואץ לנמל פורט סעיד. קהילת יהודי מצריים ניסתה להניא אותם מכוונתם להמשיך לא", ראשי הקהילה הפצירו בהם להשתקע במצריים אך הם היו נחושים להמשיך בדרכם ועלו על האניה הראשונה שהפליגה לנמל יפו. הם לא התעכבו ביפו אלא עלו על הדייליג'נס¹ הראשון שנקרה בדרכם הישר לעיר אליה נכספה (וכמעט כלתה) נפשם. עייפים ורצוצים מתלאות הדרך הגיעו אברהם, לאה ושלושת ילדיהם לשערי העיר ירושלים. כמעט ארבע שנים אחרי צאתם למסע. את החלום לבנות בית בירושלים הם נאלצו לדחות בכמה שנים כיוון שממונם אזל שאין לך דבר המכלה ממון יותר מתלאות דרך מתארכת. גם את ייחורי הוורדים שלקחה עמה לאה כילתה הדרך.

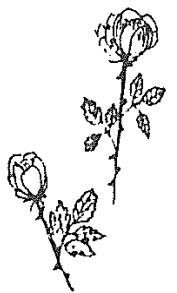
בחורף הם נאלצו לגור במרתפים שונים צפופים ומצחינים. בקיץ קבעו את מושבם בחצר ההקדש של אנוסי משהד בשכונת הבוכרים בירושלים. לאה שהייתה מורגלת בתפנוקים ובמשרתים נאלצה להשכיר את עצמה כמשרתת בבתי אחרים. אברהם שהיה גביר במשהד נאלץ להשכיר עצמו לעבודות פקידות מזדמנות. רק כעבור שנים אחדות הצליחו לחסוך מעט כסף לבניית בית בירושלים. הבית נבנה בקצה שכונת מחניים. את הבית בנו אברהם ובנו דוד במו ידיהם. בניית הבית ארכה כמה שנים שבסופם חנכו אברהם ולאה את ביתם בירושלים. בט"ו בשבט באותה שנה הגשימה לאה את חלומה ושתלה גינת ורדים בחצר ביתם בירושלים. ריחם של הוורדים בישר את האוויר והאווירה, גינת הוורדים פרחה ושגשגה ואף סייעה בפרנסת הבית. לאה הכינה מי ורדים שנודעו בטיבם ובאיכותם. נשות ירושלים השתמשו בהם לטיבול מעדניהן וכסגולה בדוקה למקשות ללדת.

ביקשו אברהם ולאה לשבת בשלווה תחת גפנם ותאנתם ולהתבסס מריחם של שיחי הוורדים בחצרם בירושלים אך מיד קפצה עליהם רוגזה של המלחמה. ימים קשים באו לירושלים ימים של פרעות ומרחץ דמים, ימים של עוצר וספרים לבנים. בנם דוד נקרא אל הדגל, דוד רוזאל השביע אותו להגנה² במרתף "הארמון"³. בנם יעקב, שהורתו ולידתו בארץ ישראל, הלך שבי אחר

¹ הדייליג'נס היה כלי תחבורה שבו השתמשו לנסיעות ארוכות. בארץ ישראל החלו להשתמש בו בשנות ה-80 של המאה ה-19.

² דוד רוזאל היה מפקד בהגנה לפני הפילוג בין אצ"ל להגנה.

³ הארמון הוקם בשנים 1905 – 1914 על ידי העשיר הבוכרי אלישע יהודיף וחתנו שהיה בירושלים – ישראל חפץ. הבית עצמו מרשים בגדלו ובקישוטי. בתוך הבית היה בית כנסת ומרפסת סוכה עם גג נפתח. פנים הבית מעוטר בעיטורים צמחיים עשירים, סמלי השבטים וציורי אתרים יהודיים. את הבית בנו יהודיף וחפץ עבור המשיח. במלחמת העולם הראשונה הייתה בו מפקדה תורכית ולאחר בוא האנגלים ערכו בבית סדר עבור החיילים היהודים בצבא אלנבי. קבלת הפנים היהודית לגנרל אלנבי גם היא נערכה בבית יהודיף. הבית שימש כבית ספר לבנות של חנה שפיצר וכן שימש את האצ"ל, שכן בתה של הגב' שפיצר – שושנה, הייתה אשתו של מפקד האצ"ל דוד רוזאל.

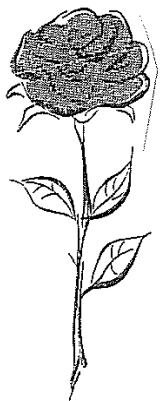

קסמו של אברהם שטרן, יאיר, והתגייס ללח"י. יעקב נעצר ונכלא בקישלה ואחר כך הוגלה לגילגיל שבאריתריאה. יעקב חזר עם אחרוני הגולים לישראל רק בקיץ שלאחר הקמת מדינת ישראל. עם שובו של יעקב מהגולה חשבו לאה אברהם שהנה הגיע הקץ לצרותיהם אך כמה חודשים אחר כך קפץ עליהם רוגזו של "מגש הכסף".

רבקה, בתם, אם לארבעה ילדים, הייתה חברת באצ"ל. לאחר הקמת מדינת ישראל החליטה להישאר בירושלים ולסייע ככל יכולתה לצבא המדינה העברית בראשית דרכו. בית המשפחה בקצה שכונת מחניים עמד בקו האש, במקום שהיווה מעבר אסטרטגי בירושלים ולא אחת עברו בסביבתו חיילים שלא הכירו את האזור והיה צורך להדריכם להשתמש בתעלה שהיוותה מעבר בטוח בין השכונות, כאשר צלפים מבית הספר לשוטרים בשיח ג'ראח ומבית המופתי הערבי צלפו לעבר המקום ללא הרף.

ביום כ"ו בחשון תש"ט, רבקה עלתה על גג המקלט לתלות כביסה כאשר הבחינה בקבוצת חיילים ההולכים לקו החזית, היא קראה: "היזהרו! אל תלכו בשטח הגלוי, יש תעלה, עברו דרכה!" באותו רגע היא התגלתה לעיני צלף ירדני שירה ופגע בראשה. רבקה נפצעה אנושות והועברה לבית חולים בירושלים, אך נפטרה כעבור כמה שעות.

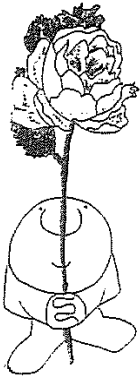
רבקה הייתה הקרבן האזרחי האחרון במלחמת השחרור בירושלים, ויומיים לאחר מותה נכנסה לתוקפה הפסקת האש שנחתמה בין ישראל לירדן. אברהם ולאה אימצו את ילדיה של רבקה וגידלו אותם כילדיהם ממש.

אחרית דבר ותחילתו

אברהם ולאה הם סבי וסבתי מצד אבי. דוד בנם, הוא אבי.

* אני נושאת את שמה של לאה. אני יודעת אילו מתכונותיה של סבתי עברו אלי, אך אהבת ירושלים והחיבה הגלויה לריחם המשכר של הוורדים הם חלק בלתי נפרד מהגנים שירשתי. גם העובדה שנישאתי למישהו שתרגום שמו לעברית הוא הר ורדים היא כנראה חלק מהעניין. הפרחים הראשונים ששתלנו בגינת ביתנו בניר עציון היו כמובן ורדים.

* 41 שנים לאחר עלייתה בסערה השמימה של דודתי רבקה הי"ד, באותו תאריך בדיוק. נולד בן למשפחת רזנברג. בלי משים למשמעות התאריך, כיוונו משמים שיקרא שמו בישראל עמיחי, שיבלטו"א.

* באחד מביקורינו בירושלים החלטתי להראות לילדיי את הבית שבנו אבי וסבי במו ידיהם. החלטתי לצלם אותם ליד הבית. כשסיימנו את הצילום ניגש אלי אחד השכנים הוותיקים ושאל אותי כיצד אני קשורה למבנה. ואז הפטיר חבל שלא הגעתם לכאן כשסבתא שלך הייתה בחיים, כל הרחוב היה מלא בריח משכר של ורדים.

*את סבי וסבתי לא זכיתי לפגוש. הם נפטרו שנים קודם שנולדתי. אף פעם לא הצלחתי להבין מה "נפל" עליהם כשהחליטו לעזוב את הכול ולהתחיל במסע רגלי מפרך לארץ ישראל כשבועולם משתוללת מלחמה עקובה מדם. מדוע החליטו להשאיר את רוב הרכוש מאחור ללא תמורה.

בילדותנו נהגנו, אחיותיי ואני, להשתעשע ברעיון מה היינו עושות אילו יירשנו את כל הרכוש הרב שסבא וסבתא שלנו הותירו באירן. היום אנחנו יודעות שסבא וסבתא הורישו לנו הרבה מעבר לרכוש.

אחת לשנה בערב ראש חודש ניסן אני נוהגת לצאת למסע שורשים והולכת להשתטח על קברי אבותיי בירושלים. על קבר סבי אברהם וסבתי לאה אני לוחשת מילות תודה.

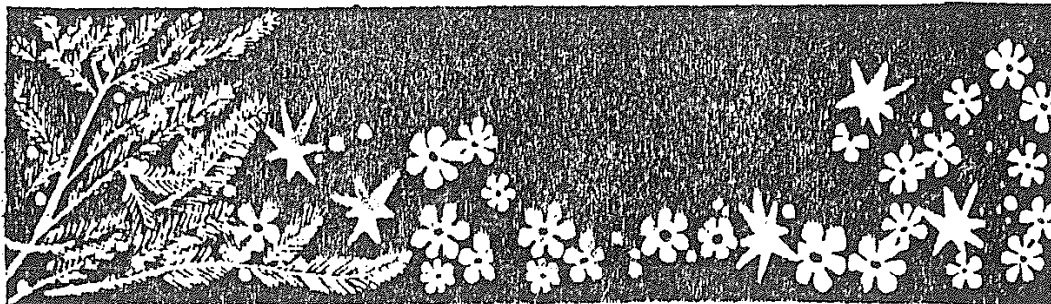
תודה על כך שבזכות המעשה ההזוי והאמיץ שהם עשו עשרות שנים לפני שנולדתי נפלה בחלקי הזכות להיוולד בארץ ישראל, בירושלים. תודה על כך שבזכות מעשה העלייה שלהם ושל יהודים רבים אחרים כמותם החלו לנוע הגלגלים של אתחלתא דגאולה ובע"ה בזכות אותם מעשים נזכה לקבל בקרוב בימינו ממש את פני משיח צדקנו אמן.

תנחומים

ליוס'ה מנדלבאום במות אחותו אסתר
מנדלבאום.

לנועה כהן במות אביה.

לגדעון טלטש במות הבת אייר.

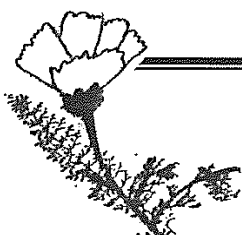

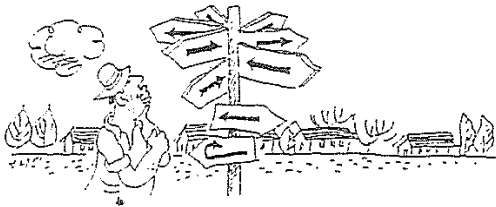

לזיכרון

ל' חשון תשכ"ח -	שמואל אילני ז"ל
כ' חשון תשל"ו -	שושנה דובדבן ז"ל
ד' חשוון תשמ"ז -	חיים רפאל גרשום מיכאלי ז"ל
כ"ו חשון תשס"ב -	דוד שלמה פלבניק ז"ל
י"ז חשון תשע"א -	פנינה בר-חן ז"ל
ו' כסלו תשי"ב -	שמעון פשקוס ז"ל
כ"ט כסלו תשמ"ו -	משה בלחסן ז"ל
י"ז כסלו תשנ"ו -	יעקב טאוב ז"ל
ב' כסלו תשנ"ט -	צפורה גרינגלס ז"ל
י"ב כסלו תשס"ו -	אברהם מלמד ז"ל
כ"ד כסלו תשע"ד -	דוד בנישו ז"ל
י"א טבת תשמ"ה -	יוסף נפתלי הירש ז"ל
כ"א טבת תש"ן -	הלל למפל ז"ל
כ"א טבת תשנ"ב -	אברהם רוטפלד ז"ל
ט"ו טבת תשנ"ד -	שמעון רוזנברג ז"ל
ו' טבת תשנ"ט -	בלומה רוט ז"ל
ז' טבת תשס"ו -	יוסף אליהו רוט ז"ל
כ"ו טבת תשס"ז -	אסתר רסל ז"ל
כ"ח טבת תשס"ח -	שולמית זמיר ז"ל
כ"ח טבת תשס"ח -	יהודה בן סירא ז"ל
י"ב טבת תשע"ב -	יעקב שיפמן ז"ל
י"ב שבט תשכ"א -	אמא ליוויה ונציאן ז"ל
כ' שבט תשל"ט -	שרה בלחסן ז"ל
ח' שבט תשנ"א -	שלום זוהר ז"ל
י"ג שבט תשנ"ח -	שרה מנדלבאום ז"ל
י"ג שבט תשנ"ח -	חיים פאוסטו ונציאן ז"ל
י"ד בשבט תשס"ח -	אלי וינקלר ז"ל
כ"ג שבט תשע"ג -	אביגדור וול ז"ל

ללכת בלי ולהרגיש עם

נחמיה רסל

זו התחושה שהייתה לי לאחר מפגש חברים עם נציגות הזרם השיתופי בתק"ם. הנציגים פרשו את עקרונות הקיבוץ השיתופי המבדילים אותם מהקיבוץ המתחדש בעיקר בשני נושאים:

- א. שכר דיפרנציאלי
- ב. אין חלוקת נכסים (לא שיוך בתים ולא שיוך נכסים)

ומה קורה אצלנו?

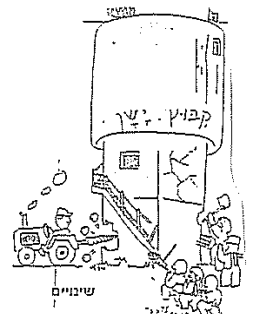
א. עדיין אין שכר שונה (דיפרנציאלי) לגברים (ועל כך ישנו ויכוח) אך יש משכור לחברות.

ישנה הסכמה לשכר דיפרנציאלי לחברות (כלומר אם לא נעשה דבר בנושא שכר החבר העיוות בהכנסה המשפחתית יהיה גדול עוד יותר) ואגב הצעת ועד ההנהלה הינה שחברים שירצו להישאר במודל השיתופי - תמורת עבודת החברה תיכנס כולה לקופת המשק - וזוכה לאי הסכמה מקיר לקיר.

- ב. שיוך בתים וחלוקת נכסים - עם תחילת התהליכים ברור **לכולם!** שיהיה שיוך בתים והמהדרים גם דרשו שיהיה שיוך ישיר של בית ההורים. גם חלוקת פירות הנכסים זוכה להסכמה ותמיכה מלאה. אולי יש ויכוח על הדרך אך לא על העיקרון. אגב, כמה חברים העלו את ההצעה לחזור לקליטה במודל השיתופי שבו המשק יבנה את הבתים על חשבוננו (כבעבר). האם אותם חברים מסכימים שחלוקת הבנוס השנתי וחלוקת פירות הנכסים ייפגעו בצורה משמעותית?

לסיכום: מסקנתי מהמפגש עם נציגי הזרם השיתופי הינו שאנו (לפחות חלקנו) מנסים לבחור בשיתוף דה-לוקס וממיינים מה שנוח לנו, מה שברור - **קיבוץ שיתופי - זה לא!**

ונזכרתי בבדיחה הידועה של ברנרד שאו: מה אנחנו, זה ברור והויכוח הוא על המחיר. שיהיה ברור: זכותנו לבחור כיצד נחיה בעתיד אך על לנו להתהדר בנוצות לא לנו.

ג.ב.

לדעתי ההצעה להשאיר את מי שיחפוץ במודל הנוכחי ומי שירצה - יעבור לעצמאות כלכלית הינה הצעה הגיונית וחבל שחברים רבים במקום לבוא ולדבר ולנסות להבין, לשכנע ולהשתכנע בחרים לדבר ב"כיכר" ולהתנגד. במקום לדבר אחד על השני חשוב שנדבר אחד עם השני! הדרך שהובילה אותנו עד היום (כבר כ-10 שנים אם לא יותר) לא הניבה הצלחה יתרה!

האם נדע להתעלות ולדבר פנים אל פנים ולהגיע להסכמות?

אין חכם כבעל ניסיון

פסי מאור

"שלב הלמידה" בתוכנית ההתחדשות המוצעת לנו עומד להסתיים. בקרוב אנו אמורים להצביע על אישור נייר העקרונות ל"תוכנית ההתחדשות".

בסדרת ערבי הסבר מתישה ישבנו מול יועץ ממולח ומנהלי קהילה שזה מקרוב באו, ושמענו עד כמה התוכנית המוצעת טובה ונכונה לנו. אכן, לנוכח הערות ומחאות הציבור הוכנסו בה מספר שינויים, ועדיין רב הנסתר על הנגלה.

שני הדברים המפריעים לי יותר מכל בתהליך שאנו עוברים עתה הם העמימות והקביעה מהו הרוב הנדרש לאישור המתווה החדש. העקרונות הם כלליים ומנוסחים היטב בלשונם החלקלקה של בעלי מקצוע. הפרטים, כך נאמר לנו, יגיעו מאוחר יותר בתוכנית המפורטת - ואז כבר תדעו הכל!

האם זה מוגזם לדרוש לדעת את כל הפרטים לפני שמטלטלים את חיינו? האם יש הסתרה מכוונת של דברים שעלולים להשפיע על דעתנו?

את נייר העקרונות העמום הזה אנו נדרשים לאשר בהצבעה בקלפי ברוב של שני שלישי, תוך התעלמות מכוונת מהחלטת אסיפה קודמת, כי כל שינוי באורחות החיים בניר עציון יעשה ברוב של 75%. ההצבעות המאוחרות יותר, כשהפרטים כבר יהיו ידועים והתוכנית תיושם - יהיו רק ברוב רגיל, שלא כמקובל ברוב הקיבוצים שעברו שינוי שבהם גם בסוף הדרך נדרש רוב מיוחס.

נאמר לנו, שנוכל אמנם, להציע מודל משלנו גם בשלב התוכנית המפורטת, אבל בתנאי שלא תהיה סתירה בינו לבין נייר העקרונות וכי תהיה לו היתכנות כלכלית. מה שאומר מראש, שמול סוללה של יועצים, עורכי דין, מנהלי קהילה וגיבוי ישיר של רשם האגודות השיתופיות, אין להצעה השונה משלהם כל סיכוי. אז, כשאנו כבר שבויים בידי נייר העקרונות והתוכנית המפורטת, לא נשאר לנו לעשות הרבה ודי בהצבעה ברוב רגיל כדי ליישם.

אם אתם כה בטוחים באיכות התוכנית המוצעת, מדוע ההתנגדות הגורפת שלכם להצבעה ברוב של 75% גם עכשיו וגם בעתיד? אם זה כל כך טוב, כפי שחוזרים ואומרים לנו, מדוע אינכם מציגים בפנינו תוכנית ברורה, גלויה ומפורטת כבר עכשיו?

על כך נאמר: "אין חכם כבעל ניסיון" וראוי ללמוד מניסיונם של אחרים. בחודש יולי 2015 התפרסמה בעיתון הקיבוצי "הזמן הירוק" כתבה של עלי קדם מקיבוץ מעגן.

עלי, משווק כפר הנופש במעגן ועיתונאי. בכתבה שכותרתה "איזה מן שינוי" סוקר עלי מה קרה לקיבוצים לאחר השינוי ואיך ההבטחות היפות לא התממשו.

עלי הוא בן משפחתי (סבו וסבתי היו אחים) וכשביקשתי את רשותו להדפיס את דבריו ב"בניר" נענית בחיוב. הוא אף הוסיף לי כמה מילים: "מעניין, ובעצם צפוי, איך שאותו תהליך עובר על כל היישובים השיתופיים. זאת תקופה לא פשוטה לחברים. אני מקווה שתעברו אותה מבלי לאבד אחדות והסכמה חברתית". הלוואי!

אני מפרסמת שני קטעים מתוך מאמרו של עלי קדם. ראוי לשים לב במיוחד לסיפא של דבריו.

איזה מין שינוי?

בתחילת דרכו של "השינוי" בקיבוצים, לפני כ-20 שנה ויותר, נדמה היה שישנן רק שתי אפשרויות: "קיבוץ שיתופי" (המודל הישן), או "קיבוץ מתחדש" (מופרט – שכר דיפרנציאלי). באותה התקופה היו רבים (אני ביניהם) שהאמינו, שניתן להעביר את השינוי ועדיין לשמור על כמה יסודות של ערבות הדדית, ולא לאבד לחלוטין את הד.נ.א. הקיבוצי – זאת למרות אזהרות שגרסו ש"אין חצי הריון".

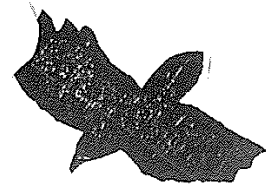
ככל שהתקדם השינוי התברר שאין מודל אחד של קיבוץ מתחדש, אלא ישנם גוונים שונים. נוצרה סקאלה שבצד האחד שלה קיבוצים ששמרו על מידה של "קיבוציות", ובצד השני שלה קיבוצים שהלכו כמעט את כל הדרך לכיוון של ישוב קהילתי, ואין כבר כל קשר בין צורת החיים בהם לבין "קיבוץ".

הדינמיקה בשטח היתה חד כיוונית: בחלק מהקיבוצים, טרם יבשה הדיו ממסמכי השינוי, וכבר התחיל כרסום ב"השגים הסוציאליים" קרי בערבות ההדדית. לא זאת אף זאת: אל אף שלצורך העברת השינוי היה צורך ברוב מיוחס, הרי שבחלק מהקיבוצים, אחרי קבלת ההחלטה והתקנון, הוכנסו שינויים – שלעיתים רוקנו את ההחלטות המקוריות מתוכנן ומרוחן – ברוב רגיל ואפילו מקרי. יש פה בעצם מקרה ברור של "עבודה בעיניים": קודם פיתו את החברים לתמוך, באמצעות "שינוי רך" הכולל הרבה מהקיבוץ הישן. אך לאחר ההחלטה, החבר "העשיר" הרי מרגיש בגין כל שקל שנלקח ממנו ש"הקיבוץ מכניס את היד לכיס", ואז ממהרים לשנות ולבטל את כל המסים והסבסודים.

מן הדברים לעיל עולה לקח חשוב לאותם קיבוצים שעדיין שומרים על ערבות הדדית וקהילתיות, וכמובן לאלה ש(עדיין?) לא עשו שינוי: לטובתכם, אל תהיו פרייירים, אל תתפתו, אל תאמינו לעורכי הדין ולמנהלים שהגיעו "להעביר את השינוי" ומחר כבר לא יהיו פה, ולא להבטחות היפות שנשארות על הנייר. והכי חשוב: דאגו לעגן את ההחלטות הכלולות בתקנון השינוי כהחלטות ליבה, אשר על מנת לשנותן דרוש רוב מיוחד – לפחות כמו זה שנדרש לקבלתן.

עלי קדם, מעגן 7.2015

הקול, קול (י)עקב, הידיים ידי אדם

נחמיה רסל

האירוע הדרמטי ברפת בשבועות האחרונים איננו קשור לפרות או חלב אלא ממש "out of the blue".....ציפורים! או ליתר דיוק ציפור.
דורס מסוג עקב עיטי התמקם בסככות הרפת ותוקף כל דבר שזז. מילא יונים ואפשר גם לסלוח על תקיפת רפתנים, אך תקיפת ופציעת פרות הגדישה את הסאה.
הזמנו לרפת את מומחי רשות שמורות הטבע שלאחר התלבטות החליטו שדינו מוות.
אנו תקווה שגזר הדין ידחה והדורס יסור מדרכו הרעה והכואבת ויעוף לו מאתנו לשלום.
ואני אומר לרפתנים החוששים מתקיפות אויר שמא הבעיה הינה שאנו מסתכלים לקרקע במקום לשאת עינינו למעלה.....

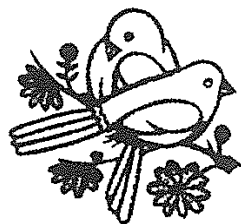

סוף הסיפור

בשבועות האחרונים כמעט ולא נראה העקב ברפת ואנו שמחנו שהוא החל להתרגל לטבע אלא שלפני מספר ימים התקשר אלי פקח הרשות ודיווח שהעקב התמקם במלון "יערות הכרמל" ותקף שם מספר אורחים ועובדים (שחלקם נזקקו לאשפוז רפואי) והוא נאלץ לירות בו.
מוסר השכל לעקב המנוח – גם כשתוקפים צריך לדעת את מי – "יש דרג ויש...." ולא דין אורח ב"יערות הכרמל" כדין רפתן ברפת "ניר בכרמל".
ומוסר השכל בשבילנו וברצינות – עפ"י דברי מומחים הדורס גודל כנראה בשבי וכנראה היה "מוחתם" ומסיבה כל שהיא ברח / שוחרר.
לעיתים אנו מתערבים בדרכי הטבע מסיבות אנוכיות והנזק שיכול להיגרם הוא גדול ולעיתים אף בלתי הפיך.

טו-בשבט שמח!

והוא היחידי והאחד
זוכר את להב הגרין החד,
והוא היחידי והאלם
נושא את כל האשר השלם.

נאח נולדברג

תן לי להיות אלקת כאילן,
אשר נגדע ושוב צמחו בדיי,
ובאמירו הצפרים קלן
אוקרות שבטי-שמים בלעדיי.

שפע ברכות מכל ה- ♥

ליונית ומנחם יעקבי
להולדת הנכדה

ניצן

בת לרני וניר יעקבי

@@@

לעידית ונדב פרידמן

להולדת הבת

תימור שרה

@@@

לפלורה וגרשון טל

להולדת הנכדה

בת למרב ויוני חומט

נינה לחנה ומיכאל טאליקוצו ז"ל

@@@

למאור יהב

בר המצווה

ולהורים ענבל ואבי

~~~~~

לטל ברנשטיין

בר המצווה

ולהורים חלי וקובי

~~~~~

לחיים הילף

לבית המצווה של הנינה

נכדה לאסתר ואליעזר פרנקו

לחיה ואלי ליאון

לנישואי

מרדכי עם מור

&&&

לדוד בן דוד

בן ה- 95

כה לחי !

&&&

ללידור יהלום

לנטע שטיינברג

בגיוסם לצה"ל

בהצלחה!

לכו בשלום ושובו לשלום!

&&&

לנעמי ואפריים אירגס

להולדת הבן

צור

@@@

לאילנה ודני בלכמן

לדבורה ויעקב כהן

להולדת הנכד -הנין

עודד גדליה

בן לענת ונתנאל עופר

@@@

לרחל ואלחנן בן סירא

למירי ודוד בן סירא

להולדת הבת הנכדה

אורי

נינה לפנינה ונחום ב"ס ז"ל

@@@

לעמליה זוהר

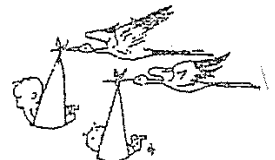
להולדת הנין

יהל

נכד לדיצה ולמיכאל קרואר

נין לשלום זוהר ז"ל

@@@

שירבו שמחות במעוננו!

היה היה מקלט ישן

פסי מאור

הוא היה שם תמיד, המקלט הישן: ארוך, צר וחשוך. כבר בילדותנו המוקדמת שכן המקלט בין צריף הגן לבין פחון המכבסה, כשחוטי הכביסה גובלים בגבעה המתגבהת מעליו. מדרגות תלולות וצרות בצידו האחד, ופתח בגובה הקרקע לכיוון הצרכנייה.

מתי בנו אותו, את המקלט הראשון בנר עציון, אינני יודעת. אך זיכרונות ילדות רבים קשורים במבנה אפוף המסתורין ומפיל האימה הזה. אחד ממבחני האומץ שלנו, ילדי המשק, היה להיכנס למקלט (שנורות החשמל בו היו תמיד שרופות), לחצות אותו בחושך מצד לצד ולצאת מהאפלה בעיניים ממצמצות אל האור שבחוץ. אני, שמבחני אומץ לא היו הצד החזק שלי, יצאתי ממנו בכל פעם בתחושת רווחה.

לא פלא, אפוא, שבמקלט הזה מיקמו במשך שנים את "מנהרת השדים" של שוק הפורים. פעם אחת ויחידה התפתיתי ונכנסתי למנהרת השדים הזו. על המדרגות נמתחו פסים וקרונית קטנה הובילה את הנכנס לרדת לבטן האדמה. על אף החושך המוחלט ששרר שם, הצלחתי לראות שלד תלוי מהתקרה מתנדנד לעברי, ומישהו התיז עלי משהו. זה כבר הספיק לי ומבוהלת כולי פתחתי בדהרה מטורפת, שועטת אל העבר השני. מאחורי שמעתי מישהו שואל: "מי זו הייתה?" וקול אחר עונה לו: "הבת של רייך". אבל לי לא היה איכפת מה אומרים עלי ומה חושבים אלה שבפנים, כי העיקר שאני בחוץ.

מבחן אומץ אחר היה לטפס מבחוץ על פתח המקלט הגבוה, המשולש השחור, ולרדת ממנו בריצה. ערב מלחמת ששת הימים, בימי הכוננות רוויי המתח והדאגה, עדיין היה בנר עציון אותו מקלט יחיד. מכיוון שברור היה שלא יוכל לתת מענה לכולם, נדרשה כל משפחה שביתה מרוחק לחפץ שוחה בחצרה. רבים מהגברים היו מגויסים לצבא, והנשים והילדים התקשו בחפירת שוחה באדמת ההר הקשה. קנאה רבה קינאנו בילדים ברי המזל שגרו באזור המקלט ויוכלו להימלט אליו, אם וכאשר יהיה בכך צורך. (מה שכמובן לא קרה לבסוף).

כשנבנה גן הילדים הבוגר (כיום הגנון) היה פתחו העליון של המקלט לחלק מחצר הגן. כדי

לעשותו ידידותי לסביבה צבענו אותו אנו, שכבר היינו הורים לילדים, בצבעים עליזים ובצירי פרחים. כדי להגן על הילדים גודר חלקו העליון, אך עדיין ניתן היה לטפס ולהחליק ממנו. לימים נאסרה העלייה עליו לחלוטין מטעמי בטיחות.

המקלט בחצר הגן של ציקי

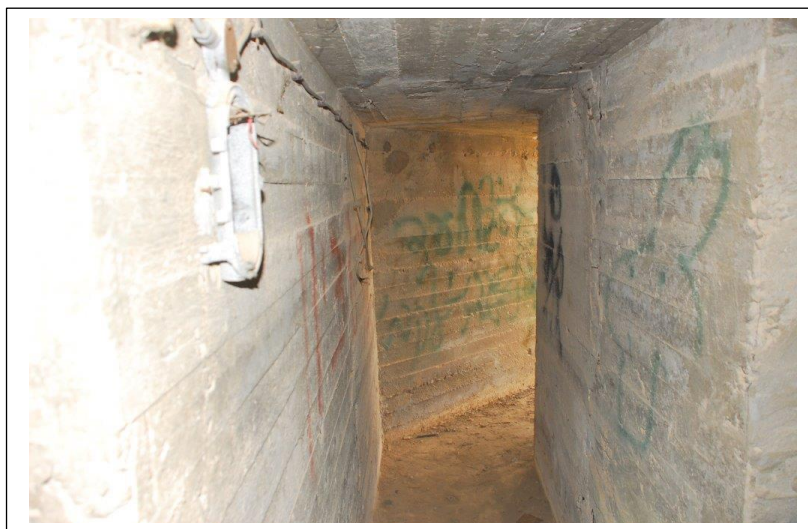
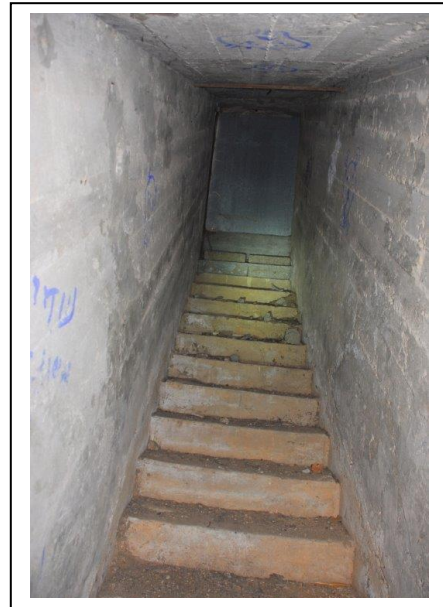

כשנבנו מקלטים נוספים ברחבי המשק נותר המקלט עזוב ומוזנח. כך נתקע לו המקלט בין הגנון לבין הצריף הירוק ככלי אין חפץ בו.

כשהגיעו סוף סוף לאחר שנים של ציפייה, האישור והתקציב לבניית אשכול גני ילדים לגיל הרך, נחרץ גם גורלו של המקלט. לפלא היה לי, באיזו קלות ומהירות הרס הטרקטור את מה שהיה מבצר ילדותנו. גם הצריף הירוק פורק והגבעה שוטחה לחלוטין. המקלט הפך לעוד פרק בהיסטוריה שלנו, ובעוד שנים מספר לא יזכור אותו איש. כך חולפת לה תהילת העולם.

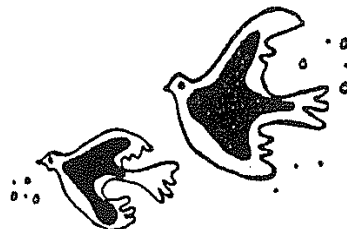
פתח המקלט מצד הצרכניה

"ניגונים" ההצגה

נירה רון

לפני שנתיים בדיוק התחלנו להיפגש, קבוצה של ניצולי שואה ובני הדור השני לשואה עם המנחה, הבמאי, שכי.

כשאומרים "דור שני" מיד מקשרים אותו לשואה. גם אני. למרות שאני מרגישה דור שני להמון דברים: דור שני לכפר עציון, דור שני למדינה, דור שני לניר עציון. לתחושות היותי "דור שני" מטילה עלי אחריות גדולה, בעיקר כלפי הדור הראשון אך, גם כלפי הדור הבא. אני חוששת שלא יזכרו מאין באנו, למה אנחנו פה ולמה אנחנו צריכים להישאר פה. נדמה לי שאצלי התחושה הזו לא תמיד רציונאלית ויש בה הרבה מן הרגש והנאמנות להורי זיכרונם לברכה ולכל הדור ההוא שהולך ונעלם... ההשתתפות בהצגה, עבורי, באה מהמקום הזה.

ובכן, התחלנו להיפגש וכל אחד בתורו סיפר את הסיפור האישי שלו. ניצולי שואה ובני דור שני, כשכל אחד מקבל את תשומת הלב וההקשבה שלה הוא נזקק. בתחילה חשבתי שאין לי מה לספר, ילדת שמנת שכמותי שנולדה לתוך מדינה יהודית ריבונית. מי אני, הקטנה והמפונקת, בהשוואה לדור הנפילים ההוא ששרד את הרע מכל והגשים כמו ידיו את החלום הגדול מכל. אבל סיפרתי והייתה הקשבה רצינית מסביבי, ותמיכה, ואהדה. לראשונה בחיי הרגשתי שניתן מקום שווה לסיפורי בני הדור השני, כפי שניתן לסיפורי הניצולים. תמיד הרגשתי שגם בני הדור השני, חלקם לפחות, נושאים פצעים מעצם היותם בנים של... ויש להם את הסיפור שלהם.

לאחר מספר חודשים של סיפורים ושיחות התחלנו את העבודה בהמחזה. התחלקנו לזוגות, או לשלוש, כל פעם בהרכב אחר והתחלנו לבטא דברים מתוך הבטן. קודם דברים קטנים, שתיים שלוש דקות של הבעת רעיון. למדנו להביא את עצמנו כמו שאנחנו, בלי לתכנן מראש, פשוט לתת לדברים לצאת. שכי, הבמאי, הסביר לנו שהיותנו לא שחקנים הוא יתרון בצורת עבודה זו. והדברים עלו ולא פעם הפתיעו אותנו עצמנו, כי לא ידענו שזה מה שמסתתר בתוכנו. לא פעם הייתה התרגשות והיה בכי ואיכשהו זה תמיד היה בסדר. שכי, בתבונתו, ידע תמיד להדגיש את הדברים שהבאנו ולומר לנו מה משמעותם, עוד לפני שאנחנו עצמנו הבנו אותם. הוא דרש מאתנו בסבלנות ובעדינות רבה להעמיק ולחקור את התחושות שעלו. התהליך היה מורכב ולא פשוט עבור רובנו, היו חברים שנשרו ולא נשארו עד סופו וגם זה היה בסדר.

רק מספר מועט של חודשים לפני שעלינו לבמה, התחילו הדברים להתגבש לכדי משהו ברור כשהדברים משתנים מפעם לפעם, עד שאמרנו רק את הדברים שהרגשנו נוח לומר, שהרגישו לנו נכון ואמתי. לחיבור של כל הדברים ביחד אחראי, כמובן, שכי, שעשה עבודה נהדרת עם החומרים שהבאנו ואלה שהוסיף להם, כשכל דבר הוחלט במשותף.

שם ההצגה "ניגונים" נבחר בשל מילות השיר, שנראה שתיאר ממש את העבודה שעשינו בקבוצה. אלי דיבר במיוחד הבית האחרון:

כָּל הָגָה יָתֵם וְכָל צֵלִיל יָאֵלֵם
בִּי קוֹלְכֶם הָרְחוּק כִּי יְהוּם.
עֵינֵי אֶעֱצֵם וְהָרִינִי אֲתֶכֶם
מַעַל לְחֶשֶׁכֶת הַתְּהוֹם.

לפני כחודש העלינו את ההצגה לראשונה. אולם "מוזה" היה מלא מפה לפה ועד אפס מקום. בני משפחה, חברים, תושבי חוף הכרמל ומוזמנים. ההתרגשות הייתה עצומה. רק באותו בוקר עשינו חזרה ראשונה על הבמה ולא כל כך האמנתי שההצגה תזרום והכל יפעל כמו שצריך. שכי הרגיע אותנו ואמר שהדברים שאנחנו מביאים הם מספיק עוצמתיים ונוגעים אפילו אם שום דבר נוסף לא יהיה. ובכל זאת...

אני עליתי לבמה בפעם הראשונה בחיי, כשחקנית. בהצגות בבית הספר, קבלתי תמיד את תפקיד הקריין. אני לא יודעת להציג, ומטבע הדברים חששתי. והנה הפתעתי את עצמי. הרגשתי שאני אומרת את מה שצריך להיאמר, הרגשתי שהדברים אמתיים ואני עומדת מאחורי כל מילה ומילה, חשתי שהקבוצה היושבת מאחוריי על הבמה נושאת אותי על כפיים, תומכת ומאמינה בי. הרגשתי שאין מצב שאני מאכזבת מי מהם. כנראה לא הייתי היחידה שחשה כך, כי ההצגה הייתה החזרה המוצלחת ביותר שלנו. סיימנו את ההצגה בהתרוממות רוח ובסיפוק אדיר ותגובות הקהל חיזקו הרגשה זו. ילדי אמרו לי שהדבר המפתיע ביותר, מבחינתם, היה שאני הייתי שם, על הבמה. גם מבחינתי.

איני יכולה לסיים בלי לומר תודה. תודה לשכי הבמאי ותודה לחבריי לקבוצת "ניגונים" על הכל, אתם תישארו תמיד חבריי היקרים. תודה לקהל שנתן בנו אמון ובא לראות את ההצגה הלא קלה הזאת. תודה למחלקת הרווחה של המועצה שהרימה פרוייקט מיוחד זה וכמובן, תודה לבעלי ויתר בני משפחתי שפרגנו לי את ההשתתפות, ובתקווה שההצגה תועלה שוב.

קבוצת ניגונים עם הבמאי

שתלתם ניגונים בי אבי ואמי...

מיכל חרמון - דור שני לשואה!!!

שיחת הטלפון שהגיעה אלי מאתי פז בחנוכה לפני שנתיים ויותר הייתה - האם את מוכנה להשתתף בתיאטרון של דור ראשון ושני לשואה - תאטרון? בטח אני אוהבת, וכך נכנסתי לחבורת התיאטרון. מה רבה תדהמתי שכאשר הגעתי לפגישה בפעם הראשונה גיליתי שזה לא בדיוק תיאטרון אלא סדנה שבסופה אמורה לעלות הצגה. חשבתי לעצמי, סדנה? למה אני צריכה? אני שגדלתי אמנם בבית יוצאי שואה, אבל בית שמח, עליז, בית שמספרים בו על השואה והרבה ולא שותקים, לא מרגישה שאני צריכה את זה. ועד שהחלטתי אם להישאר אם לאו, כבר לא יכולתי לעזוב. כל כך נשאבתי לעניין, בעיקר כי הנושא הוא בדמי!!! וכבר נקשרתי לאנשים הנהדרים שהיו שם, ולמנחה שכי, שהוא כל כך מיוחד. אז זהו, אני שם! ומשם התגלגלנו עד עליית ההצגה. הפגישות היו מרתקות. במשך שנה ויותר ישבנו מדי יום חמישי, דיברנו, סיפרנו, כל אחד בתורו, על ביתו, על תחושותיו, רגשותיו, הכל כל כך פתוח - אז הפכנו למשפחה! זה היה מאוד אינטימי. לאחר מכן הפכו הדיבורים והסיפורים לקטעי הצגה ובסופו של דבר להצגה שהייתה ברוב עם. ההתרגשות הייתה רבה. מי שהיה בהצגה ראה, שמע וספג ומי שלא, מוזמן להצגה הבאה. (כנראה בערב יום השואה בעתלית).

לאחר ההצגה ניגשו אלי אנשים שלא הכרתי, פתאום הדור השני הרגיש את התחושות שהעברנו. אני חושבת שבאותו ערב עוררנו רגשות אצל רבים, אולי רגשות שהיו מוטמנים עמוק ולא יצאו אף פעם החוצה. העלינו למודעות גם את הדור השני. אני כל כך שמחה כי זה כל כך חשוב! פעם מישהו אמר לי- "דור שלישי לא יזכור" - זה בדיוק התפקיד שלנו, להזכיר. אצלנו בבית אמא לא חסכה מילדי ומאתנו, הבנות, סיפורים. כל הזמן סיפרה ואנחנו התעניינו, בעיקר אני (אחותי לא כ"כ), וילדיי מאוד! ילדיי מכירים את סיפור סבתא בשואה, אין ספק.

כשירדתי מהבמה הייתי ב"היי" מטורף, על גג העולם. כל כך הרגשתי שהצלחנו להעביר מסר חשוב מאין כמוהו. ההרגשה המטורפת הזו אוחזת בי עדיין. הלוואי ויבואו הצגות נוספות בעקבות הראשונה, בעיקר לבני הנוער ולא רק!!!

לעולם לא עוד!!! עם ישראל חי!!!

לקהילת ניר עציון שלום

שמי ארנון רוזמרין, מנהל הקהילה הנכנס.

אני חבר מושב בית חנניה, אך רגליי ושורשיי נטועים עמוק בקיבוץ ובהווייה השיתופית, בהיותי בן קיבוץ (סער) וחבר קיבוץ (ניר דוד) שנים ארוכות.

ברמה האישית, נשוי באושר + 4 ילדים וסבא לנכדה. בעברי – מורה ומחנך, קצין בקבע ולאחר כמה תפקידי ניהול מוניציפלי.

אני נכנס לתפקידי בשמחה ובציפייה, כאשר אני מודע לקשיים ולאתגרים שבדרך, ומנגד – מכיר ומוקיר את היופי החיצוני והפנימי של מושב ניר עציון וקהילתו.

אני מבקש להודות לוועד ההנהלה, בראשות ניר מנצר, אשר בחר בי לתפקיד ולגדעון – מנהל הקהילה היוצא, המשקיע בי שעות ארוכות של ידע ונסיון.

אני סמוך ובטוח כי יחד, נדע להציע את ניר עציון קדימה, בכל התחומים.

רשמית, אני "מקבל מפתחות" ב 1.2.2016 ובינתיים בעיקר לומד וסופג.

אני במושב ולשירותכם, בימים א', ב', ד', ה'.

אנא תאמו פגישות באמצעות עדה.

כתובת המייל שלי mazkir.nir@gmail.com, טל: 9845728, נייד: 054-6833024

בהצלחה לכולנו

ארנון רוזמרין

אתר חדש לניר עציון (מתוך דפי המידע)

בימים אלה עלה לאוויר אתר ניר עציון החדש. הקישור לאתר הוא: www.nirezion.com

ומביא את הגולש לאתר התדמיתי ליו ישנה גישה לכל אדם על פני הגלובוס. לחצה אייקון "קהילה-נט" בצידו השמאלי של המסך, תוביל את הגולש לאתר הקהילתי הפנימי שלנו אליו מותרת הגישה למורשים בלבד. כמובן שכל חברי המשק ותושבי ניר עציון מורשים להיכנס כאשר בפעם הראשונה, ובאופן חד פעמי, תדרשו להגדיר לעצמכם סיסמא. מנהלת האתר היא לאה רוזנברג וצוות האתר המורחב כולל גם את: טל ליאון, נירה רון, יהודה רוזנברג, עדה רסל, ארנון רוזמרין (מנהל הקהילה החדש) וניר מינצר. מטרת האתר היא יצירת נקודת "מפגש" חברתית נוספת, העברת מידע עדכני ויומיומי אל הציבור וממנו ומקום אחסון זמין לציבור של מידע כגון פרוטוקולים, תקנונים וכיו"ב. כבר כעת ניתן למצוא בו חלק מכל אלה ובעתיד הקרוב יתווספו עוד. בשבועות הקרובים נקדיש זמן להדרכת חברים שיהיו מעוניינים בכך ונפעל להגדרת קוד אתי לפרסומים באתר (ואולי גם לשיח הציבורי בכלל). בכל שאלה/רעיון/ הצעה בנושא ניתן לפנות ללאה רוזנברג.

אנשים טובים באמצע הדרך

הסיפור מתחיל ביותרם מאור, אשר פנה למעבדת התיקונים "טאצ' תיקונים חכמים" כדי לתקן את הטלפון הנייד שלו. אף שלבש בגדים אזרחיים הבינו אנשי המעבדה כי מדובר בחייל קרבי והפתיעו אותו בסירוב לקבל תשלום עבור התיקון. יותם גמל לחברה בפוסט אוהד שפרסם בפייסבוק:

תוצאות הפרסום לא איחרו להגיע. הפוסט צבר תאוצה וגולשים רבים סימנו "לייק". הדבר התגלגל גם לעיתונאי ב"מעריב" אשר פנה לחברה וביקש לפרסם כתבה על המקרה. בעקבות פנייתם כתב מנהל החברה ליותם כך:

עיתונאי "מעריב" רקח מהמקרה סיפור כמיטב כשרונו ופרסם אותו בעיתון "מעריב" - זמן צפון השומרון".

"אוזניים ועיניים פתוחות זה תמיד טוב, אבל שהלב פתוח השמיים מחייכים"

לפעמים צריך לפתוח את הלב. זה מה שקרה לצוות המעבדה לתיקונים חכמים טאצ' בחיפה שעוסקת בעיקר בתיקון מכשירים ומכירת ציוד קצה מכל המותגים

גל גוטמן והחייל יותם

יונתן הללי

תחילתו של הסיפור למעשה בבעלים מרש אסטרונוסקי. כבר שנים יוצאים מהמקום שלו סיפורים מרגשים כאלה ואחרים כי הוא מספיק בעיקר, ולפני הכל על יחס ללקוח. "זמנתן הוא יומיום", הוא אומר "אנחנו משתדלים לעמוד בו כל העת". מבין כזה היה לפני מספר ימים עם לקוח שנכנס לתנועה. חייל בשרות שמור במערכת. "הוא הגיע אלינו לפני כמה ימים עם מכשיר מרגם גלאקסי 3", סיפר גל גוטמן, הסגנאי הראשי של החנות. "הוא טען שהמכשיר אינו טעון ואין לו אפשרות לשמור מוזיקה עם אודיו. החייל גם שאל כמה יעלה התיקון לערך ונאמר לו כי המחיר יגיע סביב 250 ש"ח על פי הערכה ראשונית".

בשלב הזה היה מוג של שקט לשניה ואז החייל התברך על נושא המחיר ובחידוד זרק "זה חצי ממחירי התיקון". השתייה עימו התפתחה ועסקה בתפוקה בצבא מבלי שהחייל מרגם פרטים שאמור לנר. "המכשיר שלי הוא מרגם גלאקסי 3", סיפר מרש הבעלים. "הוא סיפר לנו באיזה חיל הוא משרת ומכאן ניתן היה להבין גם שהוא אינו מגיע כמעט היתה בסופי שבוע והנרגם נגע מאור לליבנו". כמו עם כל לקוח לא משנה אם חייל או אזרח המכשיר נכנס לטיפול ובדיקה. במעבדה התברר כי המכשיר הוחלף מספר ריבויים (USB + שקט אודיו), עלות התיקון הומחרה בדיוק על פי ההערכה ש250 ש"ח.

"באותו הרגע שנכנסו במחיר עלות התיקון לא עזבה מרש".

אותו המחשבה כי מדובר בחייל קרבי אשר מסכן את חייו למען המדינה והאזרחים, סיפר גוטמן. "אמרת לעצמי מה אנחנו יכולים לעשות למענו בכדי לומר לו תודה. החלטתי שהתיקון יבוצע בהנחה של 100% באישור מנהל החנות שאישר זאת ללא היסוס". הבעלים סיפר מאוחר יותר כי "במסרים כאלה אני בהחלט מבין את ההחלטה שמקבלים אלה שנמצאים במעבדה. הלקוח הוא לא דבר דומם, הוא חי נשם וצריך להיות קשוב. בירכתי על ההחלטה. ראיתי בה דבר מאד חשוב".

כאשר החייל הגיע בכדי לאסוף את מכשירו מתיקון לאחר כשעתיים, שאל כמה עלה סך התיקון ונאמר לו 250 ש"ח. ברגע שהחייל שלף את ארנקו בכדי לשלם נאמר לו שוב כי לאות הוקרה על קט שהוא חייל צה"ל ומתוך הרצון שלנו במעבדה ובחנות לומר כי אנו תומכים ומוקירים חיילי צה"ל, התיקון יבוצע ללא עלות ובתנאה מלאה עבורו. החייל הגיב בצורה שממש נגעה לליבנו, כמין חיוך נסך, "זכאן הרווח האמיתי שלנו ושלי בפרט, לראות חייל יוצא עם חיוך ובאהו זה עושה את הכל. החייל אמר שירשום פוסט עלינו בפייסבוק בצירוף החשבונית שניתנה ואכן כך היה" סיפר גוטמן.

הסיפור הזה לא יצא מהחנות שלנו ואף אחד לא היה יודע עליו רקע אחרי שהחייל היה עוזב. אבל החייל בחר לרשום פוסט והתגובות לא אחירו לבוא, "סיפר אסטרונוסקי. "אני חושב שהדיר הוא גם אם היא עולה לנו כסף לעיתים קרובות מכיסנו הוא השקעה לטווח ארוך לא בעסק. אלא בנפש ובנשמה של בולנו ולנו בצוות זה עושה כף במאזן האמיתי של החיים, סיכם מרש".

צדקה נעמי שמר בשירה "אנשים טובים באמצע הדרך". חשוב שנדע להוקיר, להודות ולפרגן להם.

משל יותם (שופטים ט')

הלוך הלכו העצים, למשח עליהם מלך.
 ויאמרו לזית: מלכה עלינו!
 ויאמר להם הזית: החדלתי את-דשני, אשר-בי יכבדו אלהים ואנשים-
 והלקתי לנוע על-העצים!
 ויאמרו העצים לתאנה: לכי-את מלכי עלינו!
 ותאמר להם התאנה: החדלתי את-מתקי, ואת-תנובותי הטובה-
 והלקתי לנוע על-העצים!
 ויאמרו העצים לגפן: לכי-את מלכי עלינו!
 ותאמר להם הגפן: החדלתי את-תירושי, המשמח אלהים ואנשים-
 והלקתי לנוע על-העצים!
 ויאמרו כל-העצים אל-האטד: לך אתה מלך-עלינו!
 ויאמר האטד אל-העצים: אם באמת אתם משחים אתי למלך עליכם - באו וסו בצלי;
 ואם-אין - תצא אש מן-האטד, ותאכל את-ארצי הלבנון!

האמן יוסף שאלתיאל מת בגיל 84

שאלתיאל, שלמד אצל מרסל ינקו והתגורר בכפר האמנים עין הוד, היה צייר וחלוץ בתחום אמנות הוויטראז' בישראל. הוא יובא למנוחות ביום ראשון בעין הוד.

שני ליטמן

19:59.09.01.2016 הארץ

הצייר ואמן הוויטראז' יוסף שאלתיאל מת אתמול (שישי) והוא בן 84. הלווייתו תתקיים ביום ראשון ב- 14:00 בבית הקברות בעין הוד.

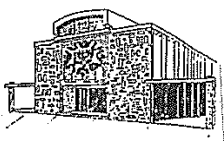
שאלתיאל נולד בעיר איזמיר שבטורקיה ב-1931 והיגר לארץ ישראל ב-1947. הוא התגורר בקיבוץ יגור ולמד שם ציור אצל ערי גלאס. לאחר שירותו הצבאי הצטרף לקיבוץ גן שמואל, שבו חלק סטודיו עם האמן יוחנן סימון. הוא למד הוראת אמנות בסמינר אורנים ואחר כך אצל האמן מרסל ינקו. ב-1956 הזמין אותו ינקו להצטרף לכפר האמנים שייסד, עין הוד. שאלתיאל עבר להתגורר בעין הוד ובאותה שנה התחתן עם אורה להב, ציירת ואמנית תחרית. לשניים נולדו שלושה ילדים.

ב-1959 נסע שאלתיאל להשתלם באקדמיה לאמנויות בוונציה, ושנה אחר כך למד באקדמיה לווטראז' אוליביה דה סר שבפריז. ב-1985 השלים את לימודי הדוקטורט באוניברסיטת סורבון שבפריז.

עבודת הוויטראז' הראשונה שיצר הוצבה במלון דן כרמל בחיפה ומאז יצר עשרות ויטראז'ים בארץ ובחו"ל ונחשב לחלוץ בתחום בישראל. עבודות ויטראז' שלו נמצאות בין היתר בבית הנשיא בירושלים, בבית הכנסת אוהבי ציון בירושלים ובבית הכנסת היכל יהודה בתל אביב. ב-1982 קיבל שאלתיאל פרס מפעל חיים מטעם משרד החינוך. ב-2011 קיבל את הפרס על שם הרמן שטרוק לציור ופיסול, מטעם עיריית חיפה.

(מתוך 'הארץ', עיתון אינטרנטי)

יוסף שאלתיאל שנפטר ביום שישי 8.1.2016, היה מוותיקי כפר האמנים השכן עין הוד וידיד אמת לניר עציון.

זה אמנם לא מוזכר בכתבה, אך יצירותיו של יוסף שאלתיאל מפארות גם את בית הכנסת שלנו בניר עציון:

הוא יצר את היצירה הבולטת ביותר בבית הכנסת, הרי היא הוויטראז' בכותל המזרח. את הזכוכית יבאו במיוחד מצרפת. המוטיב הוא: **ממזרח שמש עד מבוא מהולל שם ה'** (תהילים קי"ג) (הטקסט כתוב בצד ימין של הוויטראז' למעלה). רואים את השמש עולה בצד מזרח למטה בפורמט קטן ואח"כ רואים אותה בשיא גדלה לא הרחק מן הזניט של רקע תכול שמים ולבסוף רואים אותה שוקעת בים כחול במערב. למעלה בולט ממשל השמש ולמטה, משני צדי הקשת חיות ועופות. כמו"כ רואים בחזית הבניין מעל ארון הקודש ויטראז' של עשרת הדברות.

ד"ר שאלתיאל עשה גם את הפסיפסים של החגים מעל לדלתות הצדדיות.

אלמנט פיסולי בברזל שחור בחזית הבניין של מנורה וכתר נתונים בין כנפי שיש לבן ושם בית הכנסת "עטרת יצחק", וכן עיטורי הברזל השחור, שהם למעשה, תרכובת אמנותית של אותיות המרכיבות את הפסוק: "בואו שערינו בתודה חצרותינו בתהילה" המעטרים את צידי הדלתות, כל אלה מעשי ידיו של יוסף שאלתיאל ז"ל.

ולסיום, המזוזה הענקית שהעניק שאלתיאל במתנה לבית הכנסת שלנו. המזוזה עשויה מזכוכית כתומה, עליה ציור של אריה בעל פרצוף משולש ומעוטרת במסגרת נחושת מוכספת.

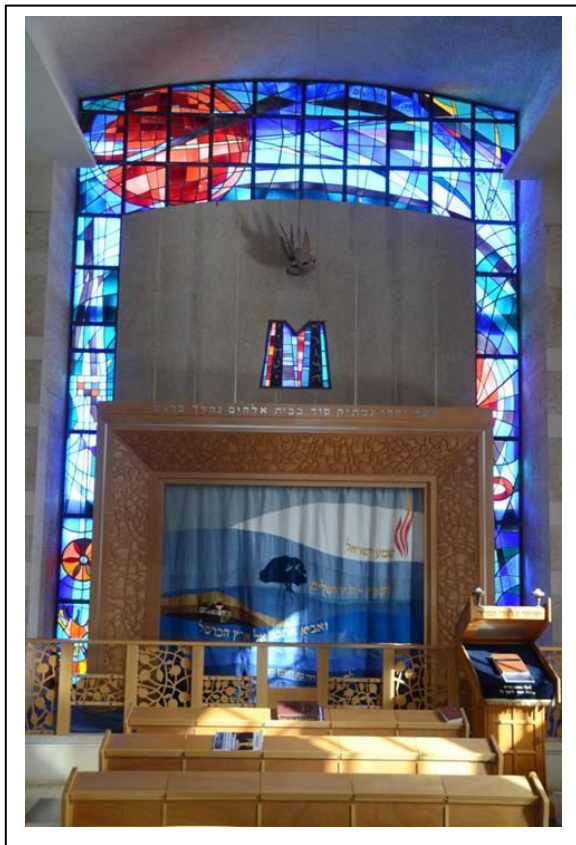
גם אורה להב, רעייתו של יוסף שאלתיאל, אמנית בזכות עצמה, בקשה לקחת חלק בבית התפילה ותרמה את סמלי שנים-עשר השבטים שעל הקיר בקדמת עזרת נשים.

דוד בן דוד נזכר בשאלתיאל עוד משנותיו הראשונות של כפר האמנים עין הוד:

אביו של שאלתיאל היה גבאי בבית הכנסת באיזמיר, שם נולד, ורבות מיצירות הויטראז' שלו היו לבתי כנסת. כאשר חנוך תכנן את בית הכנסת הוא פנה לשאלתיאל שיבצע את הויטראז' על כותל המזרח.

ליוסף ואורה שאלתיאל נולדו שלושה ילדים שלמדו בניר עציון. יוסף שאלתיאל היה רב"ש עין הוד (האחראי על הביטחון ביישוב) כאשר הייתי אני הרב"ש בניר עציון. הייתה אז קבוצה של רב"שים שהקשרים ביניהם היו חזקים. שאלתיאל היה בחור חביב מאוד ואהוב על הרב"שים האחרים."

אנו שולחים מכאן את השתתפותנו בצער המשפחה והכפר עין הוד.

ערב "מדרש שיר" – סיפורים ושירי ארץ ישראל
בנושא: "צמיחה והתחדשות"

עם ההרכב "פרשת דרכים" – יוחאי בשן ואליצור גולדסמיט

יתקיים ביום שני, כ"ב בשבט, 1.2.16 באולם "נוף כרמל" בשעה
20:00

כולם מוזמנים!

חנה בן ארי וניר שער

כי תבואו אל הארץ

בחמישה עשר בשבט

ש. שלום

בחמישה עשר בשבט,
בבוא אביב אלינו,
יורד מלאך, פנקס ביד
רושם כל ציץ, כל עץ, כל בד
וכל נטעי גנינו.

מעיר אל עיר, מכפר אל כפר
נשא הוא קל כנפים;
יורד בגיא, עולה בקר,
עובר ביעף את המדבר
ושב אל השמים.

וכשהפנקס יהיה מלא
כל עץ וציץ ושיח,
וכשהמדבר יהפך שדה
וכל ארצנו – גן רוח,
יופיע המשיח.

אודות איחוד הצלה

"איחוד הצלה" הוקם בשנת 2006 כארגון המושתת על מתנדבים ומטרתו מתן מענה רפואי ראשוני ומקצועי על מנת להציל חיים. כיום מונה הארגון כ-3000 חובשים, פרמדיקים ורופאים פעילים מדין ועד אילת והוא מאושר כגוף מסייע רשמי בשעת חירום על ידי משרד הבריאות. מתנדבי "איחוד הצלה" מגישים סיוע רפואי לחולים ולפצועים הזקוקים לטיפול וסיוע רפואי מיידי. המתנדבים פזורים בתוך אוכלוסיית ישראל בכל עיר, שכונה ורחוב. הם מגיעים מכל שכבות האוכלוסייה בישראל: יהודים, ערבים, חילונים, חרדים, גברים ונשים. כאשר חלקם פעילים בארגון במסגרת "השירות האזרחי".

המתנדבים ב "איחוד הצלה" פעילים 24 שעות ביממה, 365 יום בשנה, כולל שבתות וחגים.

איחוד הצלה במועצה אזורית חוף כרמל

בשנת 2010 קיבלנו אמבולנס של מד"א לחוף כרמל, שהיה אמור להיות אמבולנס ישובי, ולעבוד עם מתנדבים מחוף כרמל.

אחרי שנה ניגמר התקציב והאמבולנס חזר למד"א.

ב - 2013 נוצר קשר ראשוני עם איחוד הצלה שביקש להקים צוות כוננים בחוף כרמל. וכך בסוף 2013 גובשה קבוצה ראשונה של 25 אנשים מכל הישובים לקורס חובשים ראשון בחוף כרמל.

בסוף 2014 התחילה הקבוצה יחד עם עוד מתנדבים שהיו חובשים במד"א, אחיות ורופאים, להתנדב בחוף כרמל ככוננים של איחוד הצלה. בנוסף קיבלנו אמבולנס שנמצא אצל מספר נהגי אמבולנס בישובי חוף כרמל. ב - 2015 גובשה עוד קבוצה שקיום הם בשלבים אחרונים לסיום הקורס.

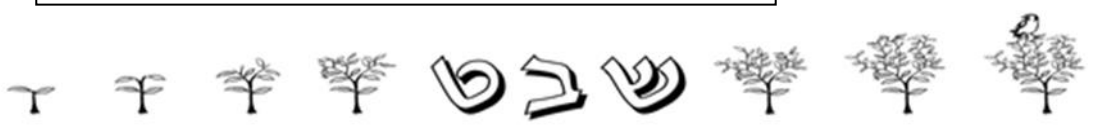
בניר עציון יש שלושה מתנדבים ד"ר דני קינג, טל ליאון, מאיר בן סירא. בגלל שאיחוד הצלה הוכר כגוף הצלה של המדינה, המוקד של איחוד הצלה בירושלים פועל 24 שעות ומחובר למוקד של מד"א וכך כל קריאה למוקד מד"א (101) עוברת ישר למוקד של איחוד הצלה והם מקפצים כוננים לנקודה. הרעיון הוא שכשיש, למשל, התקף לב בישוב מרוחק (ניר עציון) ולוקח עד חצי שעה לאמבולנס מד"א להגיע. הצלה מקפיץ כוננים למקום והם תוך כמה דקות מטפלים....הזמן הוא גורם חשוב בטיפול ראשוני.

ב- 2015 הוקפצו כונני איחוד הצלה למאות קריאות באזור. לסיכום: כשיש מצב חירום (רפואי) יש להתקשר למד"א (ד"ר קובי). אבל, אפשר גם להתקשר למוקד המועצה מטלפון בזק - 109. מפלאפון - 048136500 24 שעות ביממה. אפשר להתקשר גם אלי לטלפון 0526459220.

אפשר להתקשר גם למוקד רפואי ארצי של איחוד הצלה מכל טלפון: 1221

הרבה הרבה בריאות!
מאיר בן סירא.

666 ע'מ'!

מתכון

מניפה פול

חברה שבאה להתארח לשבת הביאה לי את השי המקסים הזה.
כמובן שמיד ביקשתי ממנה את המתכון.

עוגיות יבשות עם אגוזים

2 כוסות קמח

1 כוס סוכר

3 ביצים

1/4 כוס מים

1 סוכר וניל

1 כפית אבקת אפיה

אגוזים מכל המינים, צימוקים, חמוציות וכו'

(סה"כ 2 כוסות)

הכנה:

לערבב הכל, לשפוך לתבניות אינגליש קייק (2-3)

לאפות 20 דקות בחום של 200 מעלות.

להוציא מן התנור, להשאיר עד למחרת.

למחרת, להוציא מן התבניות

לחתוך לפרוסות דקות בסכין חדה,

לשטח על תבנית מרופדת בנייר אפיה,

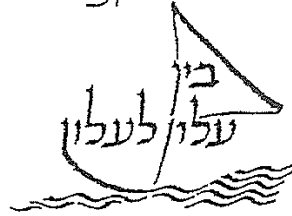
לאפות שעה בחום של 100 מעלות.

לאחסן בכלי סגור.

(זה ממכר, ראו הוזהרתם)

בתאבון!

התקופה שבין עלון לעלון התמקדה בעיקר ב"תוכנית ההתחדשות" שמוביל הועד הממונה עם היועץ ישראל צופים. דפי הסבר מחולקים בתאי הדואר חדשות לבקרים, ושיחות חברים בפורומים שונים מתקיימות באופן אינטנסיבי. המתווה המסתמן כולל "מודל שיזורי" ויכול מסלול שיתופי (שונה מהקיים היום) לצד מסלול מתחדש. התהליך גורם, כצפוי, לתסיסה. לצד המצדדים בשינוי יש רבים המתנגדים לו. קבוצת חברים המצדדת בהמשך השיתוף, הזמינה את החברים להיפגש עם מאיה ומריו, נציגי הזרם השיתופי בתנועה הקיבוצית, ועם נחמיה רפל מזכ"ל הקיבוץ הדתי. חברי הקבוצה אף פנו אל ועד ההנהלה לאשר להם יעוץ משפטי.

מכיוון שלא יצא עלון זמן רב חלק מן הדברים הנכתבים כאן הם חדשות ישנות. בחודש תשרי התקיימה אזכרת הנשמות הכללית המסורתית. הפעם הייתה נציגות גדולה מהרגיל לדור הצעיר שבא לחלוק כבוד לטמונים בבית הקברות שלנו. יוסי עדן נשא דברים לזכרם.

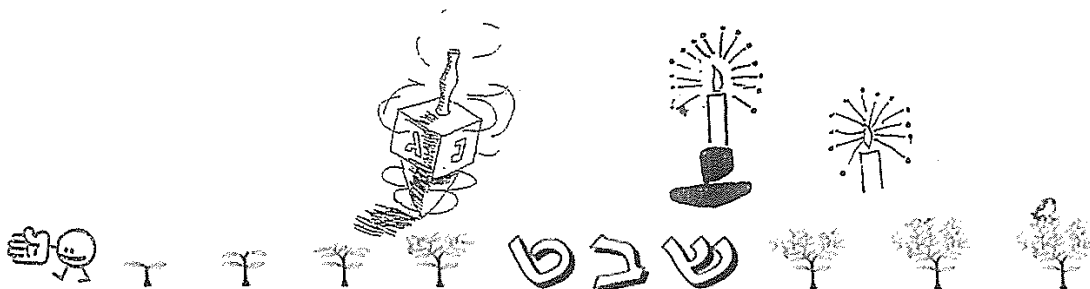
שני נציגים להנהלת החשבונות הוכתרו כחתנים בשמחת תורה. יונה פרידמן כחתן תורה ומנחם יעקבי כחתן בראשית. כשבת פרשת נח הזמינו החתנים ובני משפחותיהם את הציבור לעונג שבת.

שבת הארגון צוינה כרגיל במועדונים מקושמים, מצעד דגלים ומפקד חוגי. השבט החדש נקרא "מורשה". לקראת שבת הארגון פנתה הקומונרית אל חברת המערכת, בבקשה להמציא לה את שמות הקבוצות הבוגרות במשק. בהעדר מידע על שמות הקבוצות הראשונות ו"חור" בידענות לגבי חלק מהקבוצות, הצלחנו לשחזר את הרשימה הבאה: עציונים, אלונים, שלהבת, גביש, צבר, ראם, אמירים, עופר, איילה, דרור, מצדה, חופים, נרקיס, להבה, נפן, כרמל, קשת, אלמוג, כלנית, שחק, דקל, לביא, איתן, סהר, כפיר, אריאל ועוז. נשמח לתיקונים ולהשלמת הרשימה.

חיים ארז, מיכל חרמון ונירה רון, חברי המשק בני הדור השני לשואה, השתתפו במופע "ניגונים" שהועלה באלם האזורי "מוזה". במחזה השתתפו עוד תושבים מאזור חוף הכרמל, בחלקם ניצולי שואה וחלקם בני הדור השני והבמאי היה שכי הובל, שהוא גם עו"ס במקצועו. בערב המרגש העלו המשתתפים זיכרונות מילדותם ומהוריהם והיבטים אישיים לסוגיות טעונות כמו סיוטי לילה, הלחם, מסע שורשים והקשר בין הדורות. אף כי מדובר במופע שונה, הוא מהווה המשך למופע הקודם בו השתתפו חברינו זאב רייסמן ועמליה זוהר שהיו ילדים בתקופת השואה.

במהלך ימי חנוכה התקיימה מסיבת חנוכה צלילה ובה הפצצות ותחרויות קבוצתיות. מרקיס בית"ס, פנצ' חס וספניט' סטיבנה חנה בן ארי במקום חימאו את הלב והקימה. ישר כוח לחנה, אניר עזר ולכל השותפים להצלחת הצרע.

בניית אשכול גני הילדים: תינוקיה, מעון ופעוטון, מתקדמת במרץ. לשם הכשרת השטח נהרס המקלט הישן ופורק הצריף הירוק שעמד שם מימי ראשית ניר עציון. בצריף זה התגוררו בעשרות השנים שחלפו מהקמתו החברים הראשונים, חיילי הנח"ל, הורי חברים, זוגות צעירים, בנות שירות, מכון הקוסמטיקה של יונה מוטוט ז"ל ותינוקיה. האלונים עתירי השנים נעקרו והועתקו בחלקם לאזור הבניין ובחלקם נשתלו מחדש בקרבת מקום. השטח הוכשר ויושר ובימים אלה נבנה במרכזו ממ"ד מרכזי ומסביבו ימוקמו שלושת הגנים. לקראת תחילת ההרשמה לגני הילדים ולמעונות היום, יש לקוות שהמבנה יושלם עד לפתיחת שנת הלימודים תשע"ז.

"בתינו הומים מתינוקות": עקב ריבוי התינוקות שנולדו ב 2015 עלה הצורך להרחיב את התינוקיה, השוכנת במבנה שמול המרפאה. מכון הקוסמטיקה של דיוה מנדלבאום. עזב את החדר הסמוך, והוא צורף לתינוקיה. מי ייתן שתשרה הברכה וירבו ילדים בחצרנו.

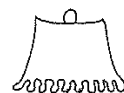
מכון הקוסמטיקה עבר למבנה המרכזי של המלון וגם אורחות המלון יוכלו ליהנות מטיפולה המסור של דיוה. עקב מעבר המכון למלון נדרשות החברות לשלם סכום גבוה באופן משמעותי מזה שהיה נהוג קודם לכן. מדוע?

הולך וגבנה מנו' חדש לסוסים בין מבנה הבניין לבין מחסן הנוי. האלונים שהועתקו למקום מנסים להסתגל לסיבתם החדשה, בתקווה שישונו ללבב באביב. הסוסים הכלואים באורווה זה זמן ממושך, יוכלו ליהנות מחצר מגודרת רחבת ידיים בקרבת מקום.

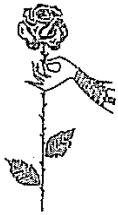
הולכת ושלמת גדר היקפית מסביב למשק למניעת כניסת חזירים לתוך שטח המחנה. אולם "אליה וקוץ בה": המהלך בשביל הצמוד לגדר מבחין על נקלה בסחף שיצרו מי הגשמים באדמת הכורכר הרכה, ובמחילות שחפרו החזירים מתחת לגדר. עקבות מפריסות פרסה טריות מעידות, שאין דבר העומד בפני חזירים להוטים. אלה שנתקלו בהם בחצר המשק הופתעו גם מתעוזה. "הבה נתחכמה להם" ונחשוב איך חוסמים את הגדר גם מלמטה.

אי נוחות זמנית, שכללה הפסקות חשמל וחסימת הרחוב שבין בית הכנסת לבין משפחת אופיר, נגרמה עקב עבודות שיפור ושדרוג מערכת החשמל ברחוב. במהלך העבודות הוחלף עמוד חשמל רקוב בעמוד חדש, הוצבו עמודי חשמל נוספים ועליהם הותקנה תאורת רחוב. מי שהורגל בעבר להלך בשעות הערב ברחוב חשוך למחצה, מופתע לגלות את אור היקרות ההופך לילה ליום. אריה זריבי, תושב הרחוב, התייחס על כך בליצנות כשהמליץ לעוברים והשבים להצטייד במשקפי שמש גם בשעות החשיכה. תודה למשה דר, לצוות הבניין ולכל מי שפעל לשיפור איכות חיינו.

שלח

מנהל הקהילה מזה שנה, גדעון טלטש מסיים בימים אלה את תפקידו בנר עציון. מחליפו בתפקיד הוא ארנון רוזמרין ממושב בית חנניה. בנוסף על כך, הוחלף אמיתי פורת מכפר עציון (שהתמנה כמחליף זמני למזכ"ל הקיבוץ הדתי) במורדי שבט מראש צורים, כחבר בוועד ההנהלה. תודה לגדעון על שירותו ועבודתו למען קהילת נר עציון ואיחולי הצלחה לארנון מחליפו בתפקיד. ברכות גם לאמיתי ולמורדי בתפקידיהם החדשים.

שבעה חברים ותושבים הציעו את עצמם לוועדת החינוך החדשה העומדת לבחירה בימים אלה: חנה בן ארי, רחל בן סירא, טלי ליאון, יונתן לייזרסון, חנה נוה, ניר שער ויעקב שפירא. ברכות לוועדה החדשה. הצבעה נוספת בקלפי מתייחסת לאישור עקרונות תכנון הישוב על פי הצעתו של אדריכל היישובי אילן אייזן, כפי שאושרו באסיפה. התוכנית כוללת אזורים המוקצים לשטחים ציבוריים ואזורים המיועדים לבנייה עתידית לחברים החדשים שייקלטו בנר עציון.

בתיה אלבין ששימשה כאחראית על אולם "נוף כרמל" סיימה את תפקידה והעבירה אותו לידי נעה בנישו. תודה לבתיה ובהצלחה לנעה. מי זוכר מה היה כאן לפני שהיה לנו את אולם "נוף כרמל"?

לראש 6"ו בשבט אוראנה כציאות עליה לילדי האניס והוריהם בחאן יותם. אדרת לקסנר הפציפה תחנות יצירה מאונות ברוח החל וחנה בן ארי הרקידה את המשתתפים. לבסוף סעדו כולם את ליבם בארוחת צהר מאתפת על טהרת אוכל ביתי שהביאה כל משפחה. הקאונריות אראנו צהר הוריס וילדים אשר כלל משחק בנאש 6"ו בשבט, תחנות משחקים ויצירה ו"סצודת אמנים". היה נחמד, נעים ומאכש ביום הקר הזה.

החורף בעיצומו וקר בחוץ. עד סגירת הגיליון ירדו אצלנו 18 מ"מ גשם (לעומת 428 מ"מ אשתקד).

עֲלֵה לְפָנֶיךָ יְיָ
 אֱלֹהֵינוּ מִנְחָתֵנוּ
 וְחַיֵּינוּ וְנִפְלְאוֹתֵינוּ
 וְכֹל מִלְּפָנֶיךָ יְיָ

שְׂמֵחִים וְשִׂמְחָה
 לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 וְכֹל מִלְּפָנֶיךָ יְיָ

מִסְבִּיבֵינוּ וְכֹל מִלְּפָנֶיךָ יְיָ
 וְכֹל מִלְּפָנֶיךָ יְיָ

ל' אדר א'

